

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 441 - CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €

Švajcarska 2,60 CHF

Austrija 1,70 €

Holandija 2,00 €

Belgija 2,00 €

BIH 1,80 KM

Makedonija 45,00 DEN

Crna Gora 0,75 €

Hrvatska 10 KN

Slovenija 1,25 €

4. mart 2011.

ZVEZDA NA REVERU

★ **DOK HOLIDEJ** ★

441

Frenk Larami

ZVEZDA NA REVERU

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 441

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

STAR ON HIS LAPEL

Prevod i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 23. II 2011.

Tržište: 2. III 2011.

CIP— Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82— 31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. — 1972, br. 1 —. — Novi Sad: Marketprint,
1972—, — 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353— 0000

COBISS. SR— ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ — Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy — STAR ON HIS LAPEL

Copyright: MAP. Prevod i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Devojka je stajala polunaga kada je čovek gurnuo vrata. Nečujno kao senka uvukao se u prostoriju. Prstima desne ruke stezao je dršku dva cola dugog noža.

Devojka još uvek ništa nije primetila. Ruku prekrštenih na grudima igrala se uvojcima svoje duge plave kose.

Čovek se zaustavi iza devojke. Onda zamahnu. Devojka nije stigla ni da uzdahne. Oblivena krvlju, klonula je na pod.

Isto tako brzo, kao što je ušao, podmukli ubica izgubio se ponovo iz sobe.

Neko je ipak video njegov zločin.

Taj neko bio je – Dok Holidej!

* * *

Elegantno obučen u crni kaput dugih peševa, u kombinaciji sa snežno belom košuljom i kao vino crvenom kravatom, Dok Holidej se zaustavi pred šerifovom kancelarijom, siđe iz sedla i priveza svog konja za prečku, ne obraćajući pažnju na poglede prolaznika koji su zastajali i blenuli u pridošlicu, odmeravajući ga od glave do pete.

Sa doktorskom torbom od krokodilske kože u ruci, Holidej krene ka zgradi. Ali šerif Džeremi već mu je izašao u susret i prijateljski mu pružio ruku.

– Holidej! – uzviknu obradovano.

– Ni ne znate koliko sam srećan što vas vidim!

Džordžijanac se osmehne i krenu sa šerifom u kancelariju.

– I meni je drago što vidim vas, Džeremi! Kako vam je ovde? Prošla je čitava večnost od kako smo poslednji put bili zajedno!

Džeremi se smejučio, netremice gledajući u Holideja i očekujući kakvo će ovaj lice da napravi kad otkrije Martina Livrana koji je sedeo na klupi kraj gvozdene peći, kome se lice zasjalo kao pun mesec kada je pred sobom ugledao starog prijatelja.

Najzad Džordžijanac opazi snažnog momka i ukopa se u mestu, baci svoj „kalifornija” šešir u vis i grmne – „Čekić”!

Martin Livran obnevidi od sreće što je Holidej upamtio njegov nadimak. On skoči sa svog mesta i sa obe ruke prodrmusa „Čekićevu” šaku. Bio je mali rastom, ali širok kao kredenac.

– Holidej, kicošu jedan! Kako ti uspeva da budeš tako elegantan...

Pogledaše jedan drugog, a onda se snažno zagriše.

Šerif Džeremi je stajao sa strane, spokojno se i dalje osmehujući, pa pripali cigaretu.

Tapšući se uzajamno po leđima, Livran i Holidej su jedan drugom izbijali

iz kaputa prašinu nataloženu od dugog puta. Došavši ovamo, posle višednevnog napornog jahanja ni slutili nisu da će se baš tu sresti.

Džeremi krene ka ormanu.

– Kada budete gotovi sa pozdravljanjem, popićemo po jedan viski.

Dva prijatelja ga pogledaše, još se ne rastavljajući.

– Ja to prosto ne razumem, Džeremi – reče Holidej. – Kako ste uspeli da dovučete ovamo „Čekića”? On je jedan od malobrojnih, preostalih momaka, koji je u stanju da iščupa drvo iz korena, smiri punu sobu žena, razoruža celu bandu i to sve u isto vreme!

Džeremi je stavio čaše na sto, otčepio bocu i počeo da toči.

– Ja sam spokojan kad uz sebe imam dvojicu od takve sorte – odvrati. – Najmanje dvojicu.

Holidejov pogled počeo da luta od jednog do drugog.

– Ko još treba da dođe?

– Nik Rid – odgovori Livran i osmeh mu se ponovo razli preko celog lica.

Holidej se iznenađeno počeo po glavi.

– Nik Rid?

Šerif ostavi bocu na sto.

– Hoćete li i njega prigrлити na grudi, momci? – upita.

– Nik Rid! – ponovi Dok to ime i diže čašu sa stola. – Kako ste samo došli na tu ideju da i njega dovučete ovamo?

On nazdravi.

– Nik Rid se slučajno, baš sam, našao u blizini – objasni šerif, ispivši viski. Ostavio je čašu na sto i obrisao usne rukavom od košulje. – A kada je

i on tu, onda možemo čekati sledeće događaje.

– Čini mi se ipak, Džeremi, da vas ne razumem sasvim dobro – promrmlja Džordžijanac. – Menard nije baš poznat kao tako opasan tip.

– I ja tako mislim – odvrati šerif.

– Naročito zbog toga što je ta bitanga ovde kod mene i džonja u ćeliji. Njegovi ljudi su ti zbog kojih se brinem. Zato ne bi bilo zgoreg da se malo pozabavite tim džentlmenom, ukoliko ste voljni, Holidej.

– Potpuno ste u pravu – reče Džordžijanac, klimne glavom i ispi poslednji gutljaj iz čaše, pa je vrati na sto.

Džeremi mu pruži ključ i pokaza glavom prema zamandaljenim vratima koja su delila zatvor od kancelarije.

Dok priđe vratima, otključa ih i stupi u zatvorski hodnik.

Menard je čuo škripanje drvenih vrata. On ustade i priđe rešetkama na svojoj ćeliji. Kada ugleda Džordžijanca, glasno se nasmeja.

– Holidej, ti kockaru belosvetski! Zar te nije sredio neki revolveraš željan slave?

– Pokušali su na sve moguće načine – odvrati Džordžijanac suvo – Ali, kao što vidiš, nikako im to ne uspeva.

Menard je bio visok suvonjav čovek od svojih pedesetak godina. Kosa mu je bila snežno bela, pa je izgledao stariji nego što stvarno jeste. Oličenje tipičnog bandita. Ali ne samo to. Dok je znao da je on i jedan pokvareni, podmukli i prepredeni tip, jer je bio licemeran i prevejan, ljigav, ali i okrutan. Bilo je prosto nezamislivo da bi on

mogao imati prijatelje koji bi bili spremni da ga izvuku iz ove Džeremijeve „rupe“.

Buljio je kroz vrata kao da iščekuje da li će se još ko pojaviti.

– Zar ti stvarno misliš u ovo da se upetljavaš? – upita, zagledavši se ponovo u posetioca.

Dok kimne glavom – Zbog toga i jesam ovde!

– Ne shvatam! – odvrati Menard.

– Mi nikada nismo jedan s drugim imali ništa.

– Je li? Onda je vreme da malo mučneš glavom! – progundā Dok.

Menard slegne ramenima – I pored najbolje volje ne mogu da se setim da sam ti bilo šta dužan! Ni ti meni.

Džordžijanacovo lice se nabra. Izraz prezira pojavi mu se na licu.

– Nisi ti toliko glup kao što se praviš. Znaš ti vrlo dobro da je sa mnom dosta rizično tikve saditi! Zbog toga mi nisi stao na žulj, a ne zato što si anđelče!

– Prazne priče! Ja uvek imam dovoljno ljudi uz sebe da bi mi bilo ko šta mogao!

– Znam da se oko tebe uvek skuplja bagra. Ali s takvim ljudima, ja sam ti i dalje bio „kiselo grožđe“.

– Ovaj put imam prave ljude!

– To ti se samo čini – preseče ga Dok podrugljivo.

– Pitaj Đesera ako ne veruješ! – odvrati Menard. Ja sam siguran da ti on još nije ispričao celu istinu, inače ti ne bi ni palo na pamet da dođeš ovamo!

– Ma nemoj! Moram ti reći da mi je srce već sišlo u pete!

– Samo se ti sprdaj! Ali misli na moje reči kada moji ljudi narupe ovamo sa svih strana!

– To bi zaista želeo da vidim!

– Šta ti imaš protiv mene?

– Jednostavno te ne podnosim. A sem toga, Džeremi mi je prijatelj.

Izraz na Menardevom licu se stvrdnu.

– Ti me ne podnosiš?

– Da. Od dana kada sam te sasvim slučajno video kako si u Džaksonvilu iz čista mira ubio jednu plavokosu devojkicu. Od onda mi se uvek prevrne želudac kada čujem tvoje ime. I budi uveren, kada ovde protiv tebe bude podignuta optužnica, serviraću to poroti kao poslasticu!

– To je bila mala prljava drolja! – odvrati Menard prezrivo.

– Ne za mene! – objasni Dok. – Ona je bila moja prijateljica! Uživala je moju zaštitu!

– Ovde neće biti nikakvog procesa – prekide ga Menard samouvereno.

– Moji ljudi će stići ranije.

– Je li? – Džordžijanac sleže ramenima. – Baš dobro. Bar nećeš sedeti sam na optuženičkoj klupi.

– Zbog male u Džaksonvilu – nasmeja se Menard.

Holidej kimne glavom.

– Sve će se obaviti po kratkom postupku. Presuda će biti donesena, proglašena i izvršena.

– I ti zbog te barske damice hoćeš da me skratiš za glavu? Znaš li ti kakva je ona bila?

– Dokazni postupak je završen! Ja sam te video kroz prozor njene sobe.

Imao si nož u desnoj ruci i ubio si je jednim zamahom...

Menard provuče pesnicu kroz rešetke. – Ja te opominjem!

– Ili ćeš zatvoriti usta ili ću ući u taj tvoj kavez i zavrnuti ti šiju! – zapreti Džordžijanac.

– Ti nemaš blage predstave kuda sve ovo vodi – besneo je Menard. – A kada saznaš istinu, i sam ćeš zaključiti da nemaš nikakve šanse. Bolje bi ti bilo da prihvatiš ono što ću ti sada ponuditi: radi za mene. Ja sam u stanju da od tebe stvorim bogatog čoveka.

– Reklo bi se po ovome da ti je voda došla do grla.

– Potcenjuješ me. A ne bi trebalo. Ja ti zaista mislim dobro.

– Jedini ko meni zaista misli dobro, sam ja sam – osmehne se Dok.

– Uobraženko! Još ćeš se ti strmoglaviti iz tog visokog sedla u kome jašeš!

– To bi mi se desilo kad bih se udružio s tobom! – odvrati Džordžijanac i krene.

– Holidej! – prodere se Menard.

Visoki Džordžijanac se još jednom okrete.

– Ja ti mogu obezbediti gomilu dolara!

– Pojedi ih! – bilo je sve što mu je Dok odgovorio. Zatim izađe.

* * *

Šerif Džeremi i Livran, „Čekić” napregnuto su gledali prijatelja. Holidej zatvori vrata od hodnika i tutnu Džeremiju ključeve u ruke.

– Kakav ste utisak stekli o njemu? – želeo je šerif da zna.

– Đavolski je mnogo galamio i mislim da dobro znam zbog čega!

Džeremi i Livran izmeniše kratak pogled.

– Je li i tebe pokušao da kupi? – upita Livran.

– To si mogao i da pretpostaviš – odvrati Džordžijanac kratko i zagleda se u šerifa. – Čovek koji nema prijatelja, već isključivo ljude koje plaća, prljave tipove, koje može da drži u šaci samo uz pomoć gomile dolara... kako je taj čovek odjednom tako siguran da će se izvući iz zatvora? Šta li, dođavola, stoji iza toga? Naizgled nema nikoga na koga bi mogao sa sigurnošću računati da će ga spasiti.

Džeremi ode do pisaćeg stola i zavalio se u stolicu za ljuljanje.

– Onome ko bi pokušao da ga izvuče, sigurno bi bio jako potreban – odvrati.

– Ali, sto mu muka, ja zaista ne znam zbog čega.

– A ko je to?

Džeremi slegne ramenima – Sudija je to istraživao. To mora biti nešto u vezi sa železnicom. Bendžamin Dajer, tako je ime našem sudiji, ima svuda svoje ljude koji drže širom otvorene oči i o svemu ga obaveštavaju. Pre tri nedelje u blizini Salfer Springsa izvršen je prepad na voz. Menard je u to bio upetljan. Sudija i ja samo slutimo da je sklonio plen i da je verovatno u celoj stvari u pitanju veliki novac.

Holidej se zamišljeno osmehne.

– Koliko je toga što se može dograbiti pri jednom jedinom prepadu? Šta je opljačkano iz voza? Plate? To biste vi i sudija morali da znate!

– Iz vagona za prtljag ne nedostaje ništa, čak ni pošiljka novca – objasni Džeremi. – Sumnjivo je samo to što u posljednjem vagonu napad nije preživelo petoro putnika. Četiri muškarca i jedna žena. Svi ubijeni! Do danas još nije objašnjeno šta su napadači tamo radili. Niko ne zna te ljude, niti zna odakle su došli. Možda u tome leži ključ ove zagonetke?

– A Menard? On ništa ne kaže? – upita Dok, a šerif prasnu u smeh.

– Vi ste upravo razgovarali s tom bitangom! Verujete li da bi on hteo da nam pomogne?

– Hoćete li malo da me saslušate? – prekide ga Livran.

Obojica sagovornika ga poledaše.

– Pretvorili smo se u uho! – primeti šerif.

Livran se smeškao.

– Ne vredi da lupamo glave. Pustimo da cela stvar sama iskrсне pred nama. U međuvremenu, natoči nam još po jednu čašu, Džeremi!

Šerif se naže i dograbi bocu.

– Dobro – primeti Džordžijanac. – Ali nećemo valjda sedeti ovde ceo dan i lokati?

– Ne brinite – progunda šerif. – Stvar će sazreti. Za nedelju dana doklataraće se u grad još više mračnih protuva.

– I svi će se skupiti na gomilu u depou železničke kompanije. – „Čekić” je bio zamišljen. – Onda će ponovo napustiti grad. Razlika je u tome da će doći iz svih mogućih pravaca, ali kada budu odlazili, svi će odjahati u brda.

– Da li ste već pogledali malo unao-kolo? – upita Džordžijanac.

Džeremi zaklima glavom.

– Jednom smo već pretražili brda – odvрати „Čekić”. – Ali velike koristi od toga nije bilo. Ali sada nas je trojica. I mogli bismo još jednom malo da ode-mo na izlet.

– Ko je ovde šef železničke postaje? – hteo je Dok da zna.

– O’ Brajan Valas – obavesti ga šerif.

Holidej zavrte glavom. – Nikada nisam čuo za to ime.

– Tako je to – razmišljao je „Čekić”.

– Neispisani listovi su uvek opasniji. Ispili su ponovo.

– Moram da potražim za sebe hotel – reče Džordžijanac. – Ali prvo bih želeo da znam kako stoji sa našom službom u ovoj daščari?

„Čekić” je u tom trenutku već sipao novi viski u svoju čašu. Očigledno ga je to najviše zanimalo. Džeremi je dotle otvorio jednu fioku i stavio na sto pred Holideja zvezdu pomoćnika šerifa.

– Zakačite zvezdu, Holidej – reče.

– Ako jednog od nas budu hteli da izbace iz stroja, moraće znati da uklanjaju šerifa.

– Da li je sa tom „stvarčicom” na grudima umreti lakše? – Dok uze zvezdu u ruku i iskrivi lice u grimasu.

– Lakše ne – primeti „Čekić” – ali kazna je za ubicu teža.

– Nemoj dalje – progunda Džordžijanac, stavljajući značku u džep. – Još ću se rasplakati!

– Pred nama su vremena kada niko neće hladnokrvno upucati šerifa – odgovori Džeremi. – Tipovi sve više paze i na sopstvenu kožu.

– Gde ste to pročitali? – podrugnu se Dok.

Džeremi kao da je prečuo Džordžijančevu ironiju. – Ne mogu vam za ovo ponuditi više – nastavio je mirno – sem besplatnog stanovanja, hrane u hotelu i četiri dolara na dan. Ali ja verujem da vam na kraju premija neće izmaći. Nju ćete naravno, deliti sa Nikom. Ja od toga neću ništa uzeti.

– Ja sam ovamo došao da vam pomognem, a ne da bih zaradio novac, Džeremi – primeti Dok.

– I ja bih hteo nešto da kažem – upadne „Čekić”. – To sa besplatnim stanom i hranom je u redu. Ali ja sam u ovom trenutku prilično švorc.

– Koliko ti treba? – upita Džordžijanac.

„Čekić” se nasmeja.

– Još od kako sam bio dete nije me niko ovako nešto pitao. Zar ne bi bilo lepo kad bismo se češće sretali?

Holidej poseže u džep i pruži „Čekiću” dve novčanice od po sto dolara. Ali Livran nije hteo da ih primi. Onda mu ih Džordžijanac pa kratkom postupku ugura u džep, dok je „Čekić” protestovao.

– Zar tako dobro stoji tvoja kasa? – začudi se Džeremi.

Holidej poseže još jednom za kaputom. Ali Džeremijevo negodovanje bilo je drukčije. On je napravio tako namrgođeno lice, da je Džordžijanac odustao.

– Kada treba da preuzmem službu? – upita.

„Čekić” opipa novac u džepu.

– Kad već pitaš, Džeremi i ja sedimo ovde već tri dana. Ovde, u njegovoj daščari može se lepo i prespavati.

– Onda ću preuzeti službu odmah – reče Dok. – Odvešću samo svoga konja... ili možda imate ovde neku štalu?

– Nije dovoljno velika – objasni Džeremi. – Ali ne morate sad previše žuriti. Zakačite zvezdu i recite portiru hotela „Triniti” vaše ime. Jediti i vratite se, da „Čekić” može na nekoliko časova da se izgubi.

„Čekić” ponovo sede i zadovoljno protrlja ruke.

– Znaš li za salun madam Ajala? – upita Doka. – To moraš neodložno da vidiš! Tamo ćeš naći bogate partnere za zeleni sto i raskošno lepe devojke, veruj mi!

Džordžijanac se nasmeja.

– Kad idem tamo gde ima bogatih ljudi željnih kocke i lepih dama, ja ipak biram partnere za zeleni sto. Do viđenja!

On uze svoju lekarsku torbu i izađe iz kancelarije.

– Dakle, kad se ovde još pojavi i Nik Rid – reče Džeremi smireno – onda mogu slobodno da se uhvatim u koštac s bilo kim.

„Čekić” ga je radoznalo gledao.

– Da li si već skovao neki plan?

– Jasno! – progundā Džeremi zadovoljno. – Zar misliš da ćemo ceo božji dan sedeti ovde unutra i čekati dok ne dođu barabe da nas „pokokaju”?

O’ Brajan Valasov biro zauzimaio je pola gornjeg sprata zgrade u kojoj je bilo sedište železničke kompanije.

„Union Pacifik” za ovaj reon. O’ Brajan Valas je bio visok, po izgledu hladan čovek tridesetih godina. Njegova spoljašnost odavala je negovanost i eleganciju. Imao je pravilne i izražajne crte lica. Imao je moć i uticaj jer je ceo kraj živeo u zavisnosti od železnice. Uz to, bio je on tip za kojim su jurile žene, jer je uz sve ostale prednosti još bio i relativno mlad.

Njegovoj kancelariji pripadala je i njegova sekretarica, koja je bila dobrih deset godina starija od njega, ali je baš zato još više pazila da sve ide kao po koncu. Ona je još uvek veoma dobro izgledala, što je bilo nešto do čega je O’ Brajan Valasu takođe u poslu bilo stalo. On je voleo da bude okružen ljudima lepog izgleda, a ako su oni još uz to pouzdani i odani poslu, samo mu je ulivalo još veću samouverenost.

Mis Hopkins je gledala u njega i beležila ono što joj je diktirao.

Onda se začu kucanje na vratima i pojavi se njegov pomoćnik.

– Tu su mister Bert i mister Kameron po jednom ličnom poslu – saopšti.

– Uvedite ih, molim vas – odvrati O’ Brajan Valas ljubazno i kimne glavom sekretarici: – Hvala vam, mis Hopkins. Nastavićemo kasnije.

Sekretarica se odmah diže i izađe, propuštajući goste, koji su ulazili u pratnji O’ Brajan Valasovog pomoćnika. Bili su to krupni, neotesani tipovi u kaubojskoj odeći, kao da su stigli direktno sa ispaše, i mis Hopkins ni uz najbolju volju nije mogla da podnese te divlje momke. Zato i nije mogla doći

sebi od čuda što je njen fini gazda kontaktirao s takvim „spodobama”.

O’ Brajan Valas odgurnu svoju pokretnu naslonjaču unazad i stavi noge na pisaći sto. On je pozvao Berta i Kamerona i uvek je pazio na to da stavi do znanja ko je gazda.

– Dakle? Kako stoje stvari? – reče čim je mis Hopkins zatvorila vrata za sobom.

Pridošlice skidoše ponizno šešire.

– Mi smo kompletni – odvrati Bert.

– Sem toga, našli smo pogodno mesto za prepad. Most preko Sabin krika. On je duži od celog voza. Imamo jednog specijalistu iz vojske. On će nam napraviti naročiti detonator pomoću kojeg možemo sve stubove odjednom srušiti. Oni će se polomiti i voz će pasti. Niko od pratilaca neće preživeti, a vagoni će otići u paramparčad. Uveren sam da nećemo morati ispaliti ni metka. Sačekaćemo dok se prašina razide, a onda ćemo pokupiti ono što nas interesuje. U vozu do poslednjeg trenutka niko ništa neće ni slutiti. Neće biti nikakvih prepreka na šinama, nikakvih jahača ili glasnika. Apsolutno ništa! Čekaćemo dole u jaruzi i kad nas ugledaju iz voza, biće za sve kasno. Naš specijalista pritisnuće detonator i niko im više neće moći pomoći. Verujem da ste zadovoljni s planom, mister Valas.

– Potpuno sam saglasan s tim. A kako je u logoru? Da li su svi ljudi u dobrom raspoloženju?

– Svi čekaju samo da to počne – saopšti Kameron. – Znate i sami kako je to! Velika lova je na pomolu i mlađi momci su nestrpljivi da njome nabi-

ju džepove. Šta još da vam kažem? S ljudima je dogovoreno da u grupama po trojica ili četvorica dojašu u grad u slučaju potrebe.

– Stvar stoji tako da akcija može početi u bilo kom trenutku – odvрати O' Brajan Valas. – Kada nam jave za voz, nećemo imati više vremena da zovemo ljude u grad.

On otvori vrata i pogledom potraži svog pomoćnika. Ovaj odmah uđe.

– Sačekajte napolju – reče O' Brajan Valas Bertu i Kameronu.

Obojica se odmah pokupiše i pomoćnik zatvori za njim vrata.

– Bert mi je upravo saopštio...

– Ja sam u toku stvari, Brajane – prekide ga pomoćnik. – Dolazak voza, međutim, neće ti biti javljen, kao što si bio uveren. Po novim uputstvima, transport novca, naročito ako se radi o velikim sumama, drži se u potpunoj tajnosti. Zato ćemo morati da iščupamo Menarda iz zatvora. On je jedini koji može da iščeprka kada će novac za plate biti transportovan na Zapad. Ti ne možeš da ga podneseš, znam. Ni ja ga ne podnosim. Ali on ima vezu u glavnoj direkciji. Kad bih ja znao koga on tamo poznaje, ja bih sa tom osobom sam obavio posao. Ali on neće odati to ime ni po koju cenu, jer zna da ga samo njegovo ćutanje može izvaditi iz one rupe. Ja, istina, pretpostavljam da voz mora stići u naredna tri dana. Kraj je meseca i ljude u rudnicima i utvrđenjima moraju isplatiti.

– I šta sad da radimo? – upita O' Brajan Valas besno.

– Da rušimo most! To je još najjednostavnije! Zar ti Bert nije ispričao o specijalisti koji će napraviti detonator?

– Znaš li koje je momke šerif postavio za svoje pomoćnike? – promrmlja poslovođa Union Pacifika. – Pomenuću ti samo jedno ime: Holidej!

Pomoćnik odmahne glavom. Bio je O' Brajan Valasovih godina, ali mali rastom i zgrbljen. Po narodnosti bio je Englez i zvao se Ruben Čejni.

– Od dinamita ni on nije jači – osmehne se. – Slušao sam o njemu.

– Tu je takođe i priča sa devojkom u Džaksonvilu, koju je Menard ubio.

– Šta mi imamo s tim?

– Mi ništa, ali Holidej i te kako ima. Ta ženska je bila njegova prijateljica, koliko sam saznao. Kako sam čuo, on je samo zbog tog razloga prihvatio ponudu šerifa Džeremija. Pre nego što ja oslobodim Menarda, on će ga likvidirati.

Pomoćnik slegne ramenima.

– Ponudi mu novac. Možda će hteti da radi za nas.

– Misliš da to stvarno mogu da postignem?

– Tvoje je zaduženje da o njemu posebno vodiš računa – odvрати Čejni.

– Ono što je sada najbitnije, to je da Menarda trebamo živog. A to sam ti već rekao. Ti ga moraš po svaku cenu iščupati odande. To je jasno kao dan. A kad nam voz dopadne šaka, očekujem od tebe svoj deo.

– To mi ne moraš ponavljati – prosikće O' Brajan Valas. – Sad mi je važnije kako da se rešimo tog tipa.

– Holidej ima dve velike slabosti: kocka i slabi i nezaštićeni – Čejni se počea po glavi. – Daj mu špil karata i dobre protivnike. A tu je i Džodi. Ona je u stanju da svakog momka omota oko svog malog prsta. Ali u tom slučaju moraš se sam ohladiti od te žene koja ti je zavrtela glavu. Uostalom, šta si našao na toj nakinđurenoj lutki? Zar ćeš rizikovati glavu zbog nje?

Neko je zakucao na vrata. Na O' Brajan Valasovo „slobodno”, uđe mladić koji je na glavi nosio kapu sa velikim zelenim štitnikom za oči.

– Šta se dogodilo, Berd? – upita Čejni.

– Ljudi u šerifovoj kancelariji nameravaju da maknu Menarda odande – izusti zadihano mladić. – Tip kojeg zovu „Čekić”, raspričao se u bordelu i izlanuo i to.

– Kako su ti pasji sinovi doznali da mi nameravamo da oslobodimo Menarda iz zatvora? – gundao je O' Brajan Valas. – Mora da postoji neka ptčica koja peva, Ruben!

– Možda. Samo tu ptčicu više nemamo vremena da tražimo – odvrati pomoćnik uzrujano. – Sada moramo da stupimo u akciju. Bez Menarda bićemo kao u magli. Mislim da je i tebi to jasno – On se okrete. – Možeš ići, Berd – reče mladiću.

– Nik Rid je jutros stigao, ser! – nastavi mladić da priča šefu. – On i Holidej od jutros dežuraju u kancelariji.

– Hvala ti, Berd – preseče ga nestrpljivo Čejni. Zatim sačeka da mladić izađe, pa se ponovo okrete svom šefu. – Znači, Holidej je na službi. Onda će

verovatno noćas biti slobodan. Mi moramo izvući Menarda najkasnije sutra ujutru će on morati odmah da telegrafše u glavnu direkciju. Zato sve mora da bude sređeno noćas, inače će biti prekasno. U pitanju je milion dolara, Brajane! Takva šansa se samo jednom pruža. To niko do sada nije uradio. Mi ćemo jednim potezom poslati ceo voz u vodu! To će šokirati sve!

O' Brajan Valasov pomoćnik obiđe oko stola i nagne se prema svom šefu.

– Milion dolara! – prošišta. – Ali od svega toga neće biti ništa ako se ne dočepamo Menarda. Razumeš? Mi moramo prodreti do njega! Moramo!

– Ti si paničar, Ruben – odvrati O' Brajan Valas hladno. Za mene ovaj posao nije tako primamljiv. Ja ću od svog dela morati da podmirim mnoge troškove.

Ruben Čejni ga pogleda pravo u oči.

– Zaista si me dirnuo. Prosto da poverujem da nećeš prethodno sam napraviti obračun, pa onda deliti. Nadam se, ispravno.

On se okrete i uputi ka vratima. Tamo zastane i okrete se.

– Dogovori se sada sa Bertom i Kameronom! To su najpogodniji ljudi, koji dobro znaju kako se prazne zatvori!

On izađe iz O' Brajan Valasove kancelarije i pozva ponovo Berta i Kamerona unutra.

Dok Holidej i „Čekić” igrali su ajnca. „Čekić” je prethodne noći u salunu mađam Grevije spiskao svih dve stoti-

ne dolara i sada se trudio da pobeđuje. Naravno u razumnoj meri.

On se nasmejavao kada je ponovo odneo Holideju preko trideset dolara.

– Još uvek mi bruji u glavi kao da me je konj zviznuo kopitom – reče.

– A ipak je danas moj dan. Ti si ranije bolje igrao. Ili si ostario, ili sam se ja u međuvremenu usavršio!

– Biće da je oboje – odvrati Dok i promeša karte.

– Ovo ovde sa Džeremijem je stvarno jedan dobar poslić – razmišljao je glasno „Čekić” i pogladio zvezdu koju je nosio kočoperno kao neko odlikovanje. – Što se mene tiče moglo bi ovako i dalje. Ne znam zašto treba tog Menarda da sklonimo odavde? Biće to jedno đavolski opasno putovanje, kažem ti! Ova sedeljka ovde je sasvim zadovoljavajuća. Kada budem ostario, pronaći ću sebi jednu takvu stvar. Recimo poštansku postaju.

– Zar se nisi dosta preganjao sa banditima? – nasmeja se Džordžijanac.

„Čekić” odmahne rukom.

– To su u mojoj mladosti napadali poštanske kočije. Sada se to više ne radi.

On se osvrte, tražeći nešto.

– Nigde nijedne proklete kapljice u ovoj čatrlji – izusti najzad.

Dok pokaza glavom ka peći.

– Tamo ti stoji puna posuda kafe. „Čekić” napravi kiselu grimasu.

– Kafa! Šta još treba da smučkam u svoj želudac? Ako tako nastavim, još će mi i pozliti!

Otvorila su se vrata i šerif Džeremi uđe u kancelariju. Obojica ga pogleda-

še sa napregnutošću i iščekivanjem. Holidej pokupi karte i odloži ih u stranu.

Džeremi hukne, skide šešir i nabaci ga rutinskim pokretom na kuku na suprotnom zidu.

– Sudija gori od častoljublja! On bi Menardu odmah da presudi, pa da tako navučemo bandite sebi na vrat! Svi su se skupili, kad bismo ga sad odveli u sudnicu! Ali, dođavola, ovde sam ipak ja šerif! On može Menardu da održi proces, ali kasnije. Kada Menarda vratimo u ovu rupu.

– A kako ćemo ga prebaciti? – hteo je Džordžijanac da zna.

– Sigurno ne zatvoreničkim kolima!

– progundā Džeremi i sede kraj njih.

– Sve ćemo urediti polako i u tišini. Menardu ćemo staviti lisice na ruke, posadićemo ga na konja i vezati mu noge zajedno ispod konjskog trbuha... A gde je Nik? Zar još spava?

– Naravno – odvrati „Čekić”. – Ali kad dođe vreme jelu, već će se izvući iz svoje jazbine. Znaš ti njega!

Džeremi kimne glavom.

– Onda ćete ti i Nik preuzeti noćno dežurstvo. Ja ću spavati tamo pozadi. Vi, Holidej, možete uzeti moju sobicu. U štali imam nešto slame. Želeo bih da ove poslednje noći budemo sva četvorica u kancelariji. Možete, naravno, da skoknete i popijete koje pivo, onako s nogu. Dovoljno je da se vratite u ponoć. Ujutru ćemo ispariti odavde čim svane. Bilo to pravo sudiji ili ne.

– Da li je sudija došao do novih obaveštenja? – upita Dok.

Džeremi zavrte glavom.

– On mi je samo poverio da je neki nepoznati tip upao kod njega i ponudio mu pet hiljada dolara, ako isposluje Menardevo puštanje na slobodu. To je bilo pre osam dana. Sledeće večeri je nepoznati ponovo došao i ponudio mu dvostruku sumu. Ali sudija Bendžamin Dajer ga je izbacio. Onda je tip zapretio rekavši da postoji mnogo ljudi koji su zainteresovani za Menardevo oslobađanje i da će preduzeti odgovarajuće mere... Možda je to bila samo prazna pretnja – tako bar sudija sad misli. Ali mi svi znamo šta bi nam Menard sve mogao ispričati. Ja u pretnju praznom puškom ne verujem.

Nik se pojavi iz šerifove privatne sobe. Imao je bleđožućkasto, okruglo lice i kosu crnu kao gar. On se protegli i ostade da stoji na pragu.

– Koliko je sati? – upita. – Zar nije vreme jelu?

„Čekić” se nasmeja i pljesne se po butinama.

– Zar vam nisam rekao? Njegov apetit je najbolji budilnik!

Džeremi izvadi svoj džepni sat.

– Imaš pravo! Sada je tačno sedam. Moramo i Menarda nahraniti.

Holidej ustade.

– Najbolje da jedemo svi ovde. Reći ću u hotelu da nam donesu porcije u kancelariju.

– Dobra ideja! – složi se Rid zevajući, Džeremi kimnu glavom, a „Čekić” se pogladi po trbuhu.

Dok skide crni „kalifornija” šešir sa kuke i krenu ka vratima.

– Vi ne morate ovde jesti – reče mu šerif. – Niste obavezni da se odmah,

vratite u kancelariju. Jedite mirno u hotelu, prošetajte se malo gradom i zabavite pre nego što se vratite. Kada odvedemo Menarda proći će dani a da ne vidite nijedno drugo lice sem naših.

– Zbog toga se uopšte ne uzbuđujem – odvratila Džordžijanac. – Ja nisam ovde u zatvoru.

– Kako hoćete, Holidej – primeti Džeremi. – Ali može se desiti da nam sudija pobrka račune. Onda ćemo sedeti ovde dve sedmice. A i ja volim da s vremena na vreme proteglim noge!

Džordžijanac mahnu rukom u znak pozdrava i izađe iz kancelarije. Sunce je već zašlo, ali je još bilo svetlo. On pređe ulicu i uđe u „Triniti”, hotel.

Široko se osmehne kada za pultom recepcije, umesto starog Bilija, ugleda privlačnu mladu ženu. Skide šešir i nakloni joj se.

– Da li vam je potrebna soba, mister? – upita ona ljubazno. Bila je oniska, ali punačka u grudima.

– Ja sam već ovde smešten – odgovori Džordžijanac i nagne se preko pulta.

– Zovem se Dok Holidej.

Ona pogleda na zvezdu na njegovoj jakni.

– Ah, vi pripadate mister Džeremijevim ljudima?

– Tačno! – nasmeja se Džordžijanac.

– Mister Džeremi i njegovi ljudi su ogladneli. Šerif vas moli da se porcije za njega, njegove ljude i zatvorenika odnesu u kancelariju.

– Zar je taj Menard tako opasan tip, da ga četvorica moraju čuvati? On ipak sedi iza rešetaka.

– Jedan đavolski opasan čovek – osmehne se Dok. – Kako vam je ime, mis?

– Zovem se mis Fišer – nasmeja se ženica – i meni pripada ovaj hotel.

Džordžijanacu se zateže lice.

– Znači, vi vašeg muža držite u šaci? Bar mi se tako čini.

– Ja živim sama – odvratila ona ozbiljno. – U redu, mister Holidej. Večera će biti odnesena u kancelariju. Za deset minuta.

Time se ćaskanje okončalo. Šta dalje da radi? Da samuje? Njen muž je izgleda mrtav, a ako je tako, onda je ona udovica. To objašnjava zašto se odjednom uozbiljila i postala tužna. Shvatio je da je najbolje da je ne pita za detalje vezane za bračne prilike. Mahne nekoliko puta šešikom, hladeći se i vrati se u kancelariju.

– Stiže za deset minuta – objavi, uđe unutra i sede za sto.

– Razgovarao sam sa mis Fišer. Nisam znao da njoj pripada hotel. Je li ona već dugo udovica?

Džeremi se nasmeja.

– Udovica? Da li te je ona u to uverila?

– Direktno ne. Ali sam to mogao zaključiti.

– Njen Bred ju je jednostavno ostavio – objasni šerif. – Ali od tada je prošlo već dve godine.

– Šta? Samo tako je ostavio? – uzvikne „Čekić”, ne verujući.

– Ne baš samo tako! On se spetljao sa nekom glumicom iz jedne popularne trupe koja je krstarila Zapadom. Dejna Fišer je i nehotice sama tome kumova-

la. Ona je mislila da će joj gostovanje te trupe povećati promet. I platila je dobru sumu dok ih je dovukla. Razglasila je to po celom kraju i prve večeri se okupio silan svet. Prikazivali su komad koji je bio jedna dugačka ljubavna priča sa tragičnim završetkom. Ali je malo koji od posetilaca bilo šta od toga razumeo. Nije to jednostavno bilo za njih i ljudi su se samo smejali. Onda je Bred na plakatima dopisao da je to komedija. Ali, niko više nije došao.

– A kako se zvao taj komad? – upita Dok.

– Nekako čudno – počela se Džeremi po glavi. – Nešto strano. Neki grofovi, šta li? Mladić i devojka, pa roditelji ne daju njemu da se oženi, a njeni njoj da se uda... pa...

– Da nije „Romeo i Julija”? – podseti ga Dok.

– Baš tako – uzviknu Džeremi, srećan što se setio. – A otkud ti to znaš?

Džordžijanac sleže ramenima.

– Slučajno – odvratila.

„Romeo i Julija” na Divljem zapadu! Kravar, kome je žena fabrika dece i pomoćna radna i vučna snaga, i bedni glumci koji trče po pozornici i mašu mačevima. Naravno da im je smešno. Niko ne psuje, niko ne puca, ništa ne muče. Kako li im je izgledao onaj jadnik što penje lestvicama na balkon zbog ljubavi. Oni bi se popeli jedino kad bi gore bila kesa sa novcem ili zlatom.

– I šta je bilo dalje? – hteo je „Čekić” da zna.

– Posle tri dana glumci su se pokupili, ali s njima je iščezao i dragi Bred.

Glumica je bila jedna krupna, rasna crnokosa ženska sa očima koje su jasno govorile muškarcu šta njihova vlasnica od njega očekuje...

– Je li ona igrala tu... Juliju? – prekidala ga Holidej.

– Jeste!

– Onda je publika bila u pravu. To je zaista moralo biti smešno – prasne i uhvati se za stomak.

– Ne prekidaj stalno čoveka – prekori ga „Čekić”. – I onda...?

– Dejna je nastavila da sama vodi hotel. Šta joj je drugo preostalo.

– Tuguje li još za svojim Bredom? – bio je i dalje radoznao „Čekić”.

– Ne verujem – Džeremi sleže ramenima. – Ali ko to može da zna? Odbila je sve ponude do sada.

Malo kasnije uđe Dejna Fišer u kancelariju. Pratila ju je devojka sa košarom u ruci.

Muškarci ustadoše. Džeremi joj se nakloni i pozdravi je.

– Čitavu večnost niste bili u mojoj kancelariji, madam – reče. – Zaista je lepo što ste se potrudili da dođete.

Šerif joj predstavi Nika Rida, koga je dinog još nije upoznala. „Čekić”, koji je duže bio u gradu, stanovao je kod nje četiri dana. Ona postavi muškarcima sto i stavi jelo. Usput se opet prijateljski osmehne Holideju, a ovaj joj uzvraća na isti način. Muškarci se prihvatiše jela. Džeremi odnese i Menardu večeru. On se ubrzo vrati i opsuje.

– Taj bezobraznik – gundao je, sedajući na svoje mesto za stolom. – Tu sortu bi trebalo uništiti!

– To je strah pred vešalima, Džeremi – primeti Dok. – U ostalom, imali ste u zatvoru dosta onih osuđenih na smrt, pa znate.

– Ali nijedan od njih nije bio kao ovaj kućkin sin – odvrati šerif žvaćući.

– Niko nije imao takvu zaleđinu. A to je ono zbog čega se razbesnim, a ne zbog njegovih velikih usta.

Ljudi su nastavili da jedu bez reči. Džeremi je skinuo sa peći lonče sa kafom i sipao im. Pojeli su večeru sa dobrim apetitom. A „Čekić” i Rid su tako napunili stomake, kao da sutra neće dobiti ništa za jelo.

Džeremi ustade prvi.

– Idem da prilegnem nekoliko sati – reče. – Probudite me u ponoć. Uхватite malo vazduha, Holidej! Možda ćete naći „lonac za svoj poklopac”! – On namigne Džordžijanacu i izgubi se u svojoj sobi.

– I on je primetio – nasmeja se „Čekić” i munu Džordžijanaca laktom.

– Šta je primetio? – promrmlja Dok.

– Da imaš šanse! – objasni „Čekić”.

– To bi bilo nešto za mene! Tako jedan lep hotel i ja u njemu direktor! I još ta pristala ženska pride. Verujem da je ceo dan ne bih puštao iz šaka.

– A ko bi upravljao hotelom? – nasmeja se Džordžijanac.

– Ona bi mi bila dovoljna za ceo život – odgovori „Čekić” samouvereno.

– Ona tebi možda da, ali ti njoj ne umeša se Rid – sem toga, ti baš ne bi bio pogadan čovek za jedan hotel.

– Ja? Zašto? – začudi se „Čekić”.

– Zadah koji se od tebe širi rasterao bi sve goste! – nasmeja se Rid.

– Ja smrdim?
 – Kao tvor – ubeđivao ga je Nik Rid.
 – Kad bi češće menjao rublje, mirisao bi bolje – primeti Dok mirnim glasom.
 – Zar je on ikad promenio rublje? – rugao se Nik Rid.

– Kao direktor hotela morao bi više da pazi na sebe – doda Džordžijanac.

– Tačno! – javi se „Čekić”. – Odelo čini čoveka čim postane ugledan građanin. Svaki dan bih menjao košulju, a kupio bih pun orman garderobe! Ali šta ti o tome znaš, Nik!

– Hej, hej, nemojte još da se posvađate! Bila je to šala!

Dok Holidej pokupi posuđe i stavi ga u korpu – Ostanite s mirom, a ja ću vam doneti bocu vina.

On priđe zamandaljenim vratima, otvori ih i uđe u zatvor da uzme posuđe i od zatvorenika.

Menard odmah priđe rešetkama.

– Za ime sveta, Holidej, zašto se ne pojavljuješ?

– Došao sam samo da pokupim posuđe.

Menard se nasloni na rešetke.

– Jesi li razmislio?

– O čemu?

– O mojoj ponudi. Ona još uvek važi. Džordžijanac odrečno zatrese glavom.

– Holidej! Nas dvojica! – krkljao je Menard. – U jednom velikom poslu! Razmisli još!

– Pre ćeš nagovoriti mazgu da rodi mladunče – odvrati Džordžijanac i krene.

– Ti, prokleta pseto, još ćeš se pokajati! – siktao je izbezumljeni Menard.

Dok zalupi vrata.

– Šta je, i tebe je tip razbesneo? – nasmeja se „Čekić”. – Daj mu jednu po njušci. Džeremi ionako nije tu.

Džordžijanac stavi rezu, pogleda da nije nešto ostalo, okači korpu o ruku i okrene se dvojici prijatelja – Zaključajte baraku iznutra. Vratću se za jedan sat. Kucaću tri puta!

– Ne zaboravi vino! – dobaci mu Nik.

– Bez brige! – odvrati Dok i izađe iz kancelarije.

* * *

Kada je Džordžijanac s korpom ušao u „Triniti” hotel počelo je da se smrkava. Za pultom je bio opet stari Dodžer, ali je i Dejna Fišer stajala kraj njega.

Dok se prijateljski osmehne, skide šešir, priđe pultu i stavi košaru na njega.

– Nismo vas još očekivati – reče vlasnica hotela. Diskretno rumenilo joj se pojavi na licu, što je učini još privlačnijom nego što je bila.

– Želite li vaš ključ od sobe, mister Holidej? – upita Vilijem.

Dok ispruži ruku.

– Danas ne više!

– Možda vam je težak vazduh u sobi? – upita recepcioner zabrinuto.

– Ne, nego mi nikad ne znamo šta će iskrsnuti. Ja sam iznenada određen za noćnu službu. Jedino bih želeo ako mogu dobiti bocu vina. – On pogleda Dejna Fišeru Dejna Fišer. – Meksikansko crveno. Imate li tako šta?

Ona kimne potvrdno glavom.

– Za vas da, mister Holidej. Dodite sa mnom!

Džordžijanac poseže za košarom. Dodžer odmahne rukom.

– Ostavite korpu – reče vlasnica hotela. – Nju će Vilijem odneti u kuhinju.

Holidej pođe za Dejnomo. Ona krenu ka stepeništu.

– Vino držim gore – reče. – U mom stanu. Ono je samo za posebne goste!

Popeli su se. Njene prostorije nalazile su se na kraju hodnika. Sastojale su se od tri lepo nameštene sebe. Dejna upali dve svetiljke i postavi ih tako da ravnomerno osvetljavaju prostoriju.

Dok skide šešir, sede u jednu meku kožnu fotelju i osvrte se oko sebe. Soba je bila obložena orahovinom, a slike i svetiljke bile su okačene po zidovima. Po patosu je bio prostrt debeo indijanski ćilim.

Dejna Fišer, koja je otišla u susednu prostoriju, vrati se sa dve boce i dve čaše.

– Jednu bocu ste naručili – reče – a drugu ćemo probati.

Ona ponovo porumene.

Dok otvori bocu i uli vino u čaše. Ču-
tali su. Dejna Fišer je još stajala. Džordžijanac joj pruži čašu i oni se kucnuše. Vino je bilo gusto i slatko. Njenim licem se razli još jače rumenilo.

– Vi možda ne želite da se ženite, ali jedna devojka bi vam odgovarala – reče Dejna, zavalivši se u naslonjaču.

Džordžijanac zavrte glavom.

– Ni žena, ni devojka.

– Razočarali ste me – nasmeja se vlasnica hotela.

– Kako?

– Tako. Vi ste naočit muškarac za kojim jure žene. Trebalo bi da sebi nađete devojku.

Dok je ćutao. Uvek isto. Stalno na-
leće na nekog ko mu u glavi aktivira celu prošlost, koju on godinama bezuspešno zaboravlja.

– Do sada je još nisam zapazio – objasni on tek da nešto kaže.

Žena ga pogleda u oči, prinese čašu usnama, ali je ne ispi.

– Ja znam ko ste vi, Holidej! Čitala sam u novinama dosta o vama. Vi ste doktor, kockar, avanturista, lutalica i revolveraš.

Ona u jednom potezu isprazni čašu.

– Makar za izvesno vreme mogli bi da se skrasite pored prave žene – dodade tiho.

On uze bocu i uli još.

– Ti si posebna žena!

– Da! – odvrati Dejna ironično. – Jedna koja se baca muškarcu oko vrata. To upravo misliš o meni.

– Zar ti misliš tako o sebi? O meni...?

– Da mi nisi možda zahvalan?

– Jesam.

– Za šta?

– Za ovu „ponudu”.

Ona ustade, ali mu ne priđe, nego izađe iz sobe. Holidej je gledao za njom. Ali ona se ne vrati. On sačeka malo pa pođe za njom.

Bila je u spavaćoj sobi i svlačila se. Ogrič tanak kao pena ležao je prebačen preko kreveta. Kada ga ugleda, stade kao ukopana. On joj priđe i uze je u naručje.

– Oh, Holidej! – prostenja ona.

Ljubio ju je dugo i snažno. Zatim se ona skide do kraja. Koža joj je bila glatka kao svila.

– Molim te ugasi svetlo – prošapće.

– I budi nežan. Dve godine nisam osetila muškarca.

* * *

Čulo se kucanje. „Čekić” ustade i priđe vratima. Bio je to Nik Rid. Držao je bocu viskija u ruci i ušao cereći se.

– Dok Holidej se nigde na da videti, ali pogledaj šta sam za nas nabavio! – uzvikne trijumfalno.

„Čekić” zaključa za njim, stavi ključ u džep i takođe se zadovoljno isceri.

– To mi je još milije od vina. I ko je to platio?

– Zapisali su ceh u hotelu na Džeremijev račun – objasni Nik Rid i otvori bocu zubima. – Nađi čaše!

– Čaše? – nasmeja se „Čekić”. – Otкуда mi čaše? Uostalom, popićemo mi to i ovako i onako.

– Onda sedi! – reče Nik Rid i uze špil karata i promeša ih. – Igrajmo ajnca! Ko dobije ima pravo da povuče gutljaj, a ko izgubi takođe ima pravo da drmne iz boce!

„Čekić” ispusti karte iz ruku i stavi ih u stranu.

– Ti si dobio, a ja sam izgubio – reče. – Zato otpi svoj gutljaj i onda mi dodaj bocu!

– Živeo! – nazdravi Rid. – Još uvek si onaj stari „Čekić”, staro spadalo!

On naže bocu, a drugar mu je netremice zurio u usta.

Nik Rid povuče dug gutljaj, a onda pruži „Čekiću” bocu.

– Ti si mnogo dobio – reče „Čekić” – ali ja ću još više izgubiti!

Pio je dok mu Nik Rid nije oteo bocu iz ruke.

– Jesi li sišao s uma? Nijedan čovek ne može toliko mnogo da izgubi!

Boca je bila skoro prazna.

„Čekić” glasno štucne.

Tako su se dodavali tri puta. Boca je išla tamo–amo i najзад bila prazna. Oni se pogledaše i nasmejaše.

– Bila je to proketo kratka igra – reče „Čekić”. – Zašto nisi doneo neku veću bocu?

– Nisu imali!

„Čekić” odmahne rukom.

– Mogao si lepo da doneseš čitav naramak boca! Nije bilo većih! Svašta! Pusti ti lepo mene... Znaš kakav sam... Idem i doneću još jednu...

Obojica pogledaše u vrata. Čulo se kucanje. Jedan udarac!

– Holidej! – reče Nik.

„Čekić” zavrte glavom.

– On će tri puta kucati!

– Svaki čovek može da se zabroji!

Zadnja vrata se otvoriše vrata i šerif uđe u kancelariju.

– Kuca! Zar ne čujete?

– To je Holidej! – složio se „Čekić” sa Ridom. – On je. Da se kladimo u jedno pivo?

– Koješta! – progundа šerif i ošamućen od sna krene ka vratima – To je Karmajkl.

Hteo je da otvori. Ali nije bilo ključa. On se zbunjeno osvrte.

– Ključ!

– U bravi je – rikne „Čekić”.

– Koješta! – promrmlja Džeremi i priđe pisaćem stolu.

– Onda je kod Holideja u džepu – zaključí Nik Rid. Džeremi zbunjeno izvučí iz stola celu fioku. Ponovo se čulo kucanje na vratima.

– Trenutak! – povika šerif.

Onda se „Čekić” maši za džep i napi-pa ključ.

– Nebesa! Ovde je – urlikne i podigne ključ.

Džeremi mu priđe, ljutito mu ščepa ključ iz ruke i pogleda sumnjičavo obojicu.

– Jeste li se nasisali?

– Od čega? – progundá „Čekić” tobož uvređeno. – U tvojoj čatrlji ima samo limunade.

Džeremi ih se okane, priđe vratima i otključa ih. Jedan onizak debeljko uđe.

– Počelo je, Džeremi! – reče. – Verujem da će te to interesovati. Tuce jahača napustilo je brda i dolazi u grad. Oni mogu da stignu za deset minuta.

– Hvala ti, Karmajkl! – odvrati šerif i potapša pridošlicu po ramenu, izgura ga napolje i ponovo zaključa.

– Hajdemo! – naredi. – Vreme je! Budite Holideja! Naoružajte se i ugasite svetlo!

Nik Rid i „Čekić” se pogledaše.

– Holidej još nije došao – procedi „Čekić”. – Ti si mu dao izlazak. Do ponoći.

Džeremi izvadi sat iz džepa.

– Ponoć je davno prevalila. Sada je skoro dva! – Sigurno je u hotelu! – oglasi se „Čekić”.

Džeremi je odmah reagovao.

– Dovuci ga, „Čekić”! Trči! Gori nam pod nogama!

Martin Livran zgrabi šešir i izlete iz kancelarije. Trčao je koliko ga noge nose ka hotelu. Zgrada je ležala u mraku. Ali nije ga to uznemirilo! Topot kopita dopro mu je do ušiju. Našao se odmah na sredini ulice. Tada je video jahače kako dolaze. On se okrete i potrča nazad ka kancelariji. Džeremi ga pusti unutra.

– A Holidej? – upita.

– Oni ne dolaze! Oni su već tu! – uzvikne „Čekić” zadihano i krene ka ormanu sa oružjem.

Džeremi proviri napolje samo na tren. Onda zatvori vrata i okrene ključ.

– Gasite svetlo! – naredi.

* * *

Dejna je ležala umorna na krevetu. Graške znoja izbile su joj po licu. Ona pruži ruku prema Doku, ali ga nije mogla dohvatiti i ruka joj, klonula, padne na krevet.

– Ideš već? – upita ga prigušeno.

– Da! Ali ću doći ponovo!

– Ostani još! Molim te!

– Moram da preuzmem dužnost! – odvrati on. – A sem toga, mislim da ti je potrebna jedna kraća pauza.

– Da, dosta sam iscrpljena – složi se žena – ali bilo bi lepo kad bi još malo legao kraj mene. Razumeš? Želim da te osetim blizu sebe.

– Doći ću ponovo. Izgleda da se nešto napolju događa.

On navuče čizme, navuče pantalone, pa počí da traži svoj kaput.

Topot kopita začu se sa ulice. Grupa jahača protutnjala je pored hotela. Džordžijanac napreže sva čula. Konji su jurili istom pravcu. On pritrča prozoru, pa povuče zavesu u stranu.

Plamen sevnu kroz tamu.

Zatim na drugoj strani ulice buknu vatra. Ulica posta osvetljena kao usred dana. Doku se učini kao da se pročelje šerifske kancelarije zaljuljalo. U sledećem trenutku pritisak ga odbaci unazad i prasak eksplozije zagluši mu uši. Prozor prsnu u paramparčad i proleteše pored njega.

I u Dejninoj spavaćoj sobi nastao je dan.

Dejna se uspravi. Strah se čitao u njenim razrogačenim očima. Džordžijanac se stušiti ka stolici, koja je ležala izvrnuta na podu. Izvuče kolt iz futrole i istrča iz sobe.

– Holidej! Ostani ovde! – krikne Dejna.

Trčao je duž mračnog hodnika. U hotelu su se od udara eksplozije svi probudili. Ali niko još nije izašao iz velike zgrade. Holidej se sjuri niz stepenice i ugleda vatrene jezike. Dvorana hotela titrala je u purpurnom svetlu. Svetlost vatre bleskala je kroz oba velika prozora.

Gorela je kancelarija!

Džordžijanac upre u vrata. Bila su zaključana. On se okrete.

– Dodžer! – vikne, povuče se nekoliko koraka i uze zalet.

Vrata su i dalje stajala! Udarao je i upinjao se, ali uzalud. On se vrati u sredinu sale, uze ponovo zalet, zakloni rukama glavu i... prolete kroz prozor!

Video je samo vatru i dim. Kancelarija je gorela sa svih strana. Plamen je lizao krov. Nije mogao ništa da učini. Sve je bilo suvo kao barut.

Dok pokuša da priđe, ali je vrelina plamena dopirala do pola ulice. Stajao je kao ukopan i pitao se koliko mu je trebalo vremena da od Dejnine sobe stigne dovde. Od jahača više nije bilo ni traga ni glasa. Pred kancelarijom se pojaviše prvi ljudi, koji su pokušali da gase požar.

Sada se čulo pucketanje vatre. Ulica se napunila ljudima. Svi su trčali ka kancelariji. Stigla su i vatrogasna kola.

Holidej se odjednom trže. Uz prasak, srušiše se potporni stubovi. Spasioci odskočiše unazad. U plamenu i oblacima dima iščezla je šerifska kancelarija za nekoliko sekundi pred Holidejevim očima.

Nešto mu se steglo u grlu. Bilo mu je zlo.

Stajao je iza lanca spasilaca.

– Niko nije mogao da izađe – reče jedan. – Najverovatnije su svi poginuli od eksplozije.

Holidej htede da vrati revolver u futrolu, ali onda se seti da nije poneo opasač.

– Ti jahači došli su iz brda – začu se opet jedan glas. – Ja sam sve posmatrao sa svog prozora. Bilo je oko dvadeset ljudi. Većina nije uopšte sjahala. Prasnulo je i celo pročelje se srušilo. Četvorica ili petorica nestala su u dimu i ubrzo su se vratili. Iznutra je buknuo plamen. Kroz krov. Trenutak kasnije jahači su se ponovo izgubili.

– Da li si nekog prepoznao? – hteo je drugi da zna.

– Svi su bili stranci!

Džordžijanac se okrete. Kancelarija je bila gomila užarenog drveta. Građani su i dalje blenuli u srušenu zgradu.

Pred hotelom stajala je Dejna, okružena ljudima. Ona pojuri Holideju i obisnu mu se oko vrata.

– Da li ti se šta dogodilo? – glas joj je podrhtavao.

On se oslobodi njenog zagrljaja.

– Meni? Zašto pitaš za moje zdravlje? – prasne.

Oni uđu u hotel. Gomila napravi uzak prolaz. Niko nije obraćao na njih pažnju. Svi su buljili u plamen u kome su sagorevali poslednji ostaci kancelarije.

Dok uđe u bar hotela. Nije gorela nijedna sviteljka, ali kroz prozor je ulazilo dovoljno svetla. Holidej se sam posluži. Otvori jednu bocu i počne da pije. Dejna je strpljivo stajala sa strane.

– Što si se naljutio na mene? – upita ga posle izvesnog vremena. – Zar sebi nešto prebacuješ? Veruješ li ti da bi bilo drukčije da si se i ti zatekao u kancelariji? Za ime sveta, Holidej! Bio bi isto tako izgoreo i mrtav kao i ostali.

– Koliko je otprilike bilo sati?

– Kada?

– Kad sam otišao od tebe!

– Dva ili tri!

Dok hukne i udari pesnicom po zidu.

– Ovde je jedan od Džeremijevih pomoćnika – začu se iznenada glas.

– Znate li ko je to, misis Fišer?

Džordžijanac se okrete. Mnogi ljudi su dolazili iz hotelske sale. To su bili članovi gradskog veća, predvođeni gradonačelnikom.

– Ovo je mister Holidej – predstavi Dejna Džordžijanaca gradonačelniku. Oni promrmljaše svoja imena, pri čemu Holidej gradonačelnikovo nije dobro čuo.

Gradonačelnik je bio mlađi čovek, visok i neobično debeo. Veliki podvaljak padao mu je čak na grudi, tako da mu se vrat uopšte nije video.

– Trebalo bi da napolju nastavite sa gašenjem, pomoćniče – reče gradonačelnik nadmeno i pogleda bocu u Holidejevoj ruci. – Izgleda da vam vaša dužnost nije naročito prirasla za srce.

– Za vreme napada on nije bio u kancelariji – reče Dejna brzo. – On je izašao baš u obilazak. To što je preživeo je jednostavno sreća.

Većnici su posmatrali Džordžijanaca.

– U ruševinama su našli tri potpuno ugljenisana leša – reče gradonačelnik.

– Nema nikakve sumnje da je među njima i šef, mister Džeremi. Da li biste vi privremeno preuzeli njegovu dužnost?

Holidej stavi bocu na sto i pogleda kroz prozor. Napolju je u međuvremenu bilo svanulo.

On skide zvezdu i utisne je u šaku debelom mladom čoveku, koji ga je gledao preneraženo.

– Ali... – zamuca. – Jeste li sigurni da se nećete predomisliti?

– Ne! Neću! – odvrati Džordžijanac i izađe kroz vrata.

Ostali mu napraviše mesta.

Izađe iz hotela i priđe šerifovoj kancelariji, pred kojom je još mnogo razdoznalaca stajalo, buljeći u plamen. Smrad paljevine dopirao je do njega.

On prokrči sebi put kroz gomilu. Jedan vatrogasac htjede da ga zaustavi, ali drugi čovek prepozna Holideja i povuče vatrogasca za rukav.

– Dođite, pomoćniče! – reče. – Ovde leže tela!

Dok ga je pratio. Usred pepela i ostataka ugljenisanih greda ležale su tri prostrte vreće na tlu.

– Nemoguće ih je prepoznati – reče čovek. – Ali vi ste te ljude najbolje poznavali.

On podiže kraj prve vreće, pogleda u Doka, pa ga spusti, zatim podiže kraj druge. Uopšte se nije moglo razaznati ko je od tih stravičnih ostataka Džeremi, ko „Čekić”, a ko Nik Rid.

Dok se okrete. Gvozdena vrata ćelije bila su izvaljena. Džordžijanac priđe ćeliji u kojoj je bio Menard. I njena vrata su ležala na tlu. Ali u njima je stajao ključ.

– Da li je Menard bio u ovoj ćeliji? – upita čovek koji ga je pratio.

Džordžijanac samo kimne glavom i napusti sivo zgarište. U stomaku kao da mu je ležao kamen. Bilo mu je muka.

Dejna ga je čekala pred hotelom.

– Žele još jednom s tobom da razgovaraju – obavesti ga. – I sudija je došao. Ako baš želiš da radiš, bolje je da radiš sa mnom. Ja već dugo tražim jednog pravog poslovođu.

Dok je stajao. Na železničkoj stanici oglasila se jedna lokomotiva. Vagoni zveknuše, dodirnuvši se odbojnicima.

Dok kimne glavom.

– Da radim za tebe? Možda to i nije tako loše.

Ona se osmehne i steže mu mišicu.

– Ja ću te dobro plaćati. Novcem i onako kako ja znam – šaptala je.

Vratiše se zajedno u hotel i uđoše u bar. Sudija Bendžamin Dajer je bio onizak, stariji, ćelavi čovek.

– Vi ste Dok Holidej? – upita i pruži Džordžijanacu ruku. – Ja sam sudija Bendžamin Dajer.

– Vaša visosti! – Dok se nakloni.

– Gradonačelnik vam je ponudio mesto šerifa! Zašto ste odbili? Ljudi koji su se zatekli u kancelariji bili su vaši prijatelji.

– Baš zato!

– Ne razumem – zbuni se sudija.

Većnici izdužiše vratove.

– Bila je to ionako moja greška što sam od Džeremija prihvatio zvezdu. Bez zvezde mogao sam mnogo više da učinim.

– Šta na primer? – sudija razrogači oči.

– Sa zvezdom na grudima bio sam prisiljen da se zabavljam sa Menardom umesto da mu dam ono što je zaslužio! Da sam to učinio, Džeremi, Martin Livran i mister Nik Rid bili bi još živi.

– Niko vam ne daje pravo da i bez zvezde tako postupate!

– Mislite li da bih u tom slučaju nekog pitao?

– Vi mislite da niste pravi čovek za nas? – tiho mu se obrati gradonačelnik.

– Upravo to pokušavam sve vreme da vam objasnim – odvrati Dok, ostavi okupljene ljude i priđe baru. Dejna mu odmah priđe i nasu mu piće. On joj se osmehnu, dok je pio.

Sudija Dajer im priđe.

– Kako sam vas ja shvatio, vi želite na svoju ruku, sami da rešite stvar. Ja znam ko ste. Mister Džeremi mi je mnogo pričao o vama. Ali, zar u vašem zaključivanju ipak ne postoji jedna greška? Kao šerif imali biste ceo aparat za sobom!

– Taj sam oslonac imao u mister Džeremiju! – odvrati Holidej gorko. – Bio je grmalj od čoveka, znate? A upravo sam pregledao leševe. Svaki je manji od metra. U takvoj situaciji, ako me razumete, moram prvo da se napijem.

On pruži Dejni praznu čašu, a žena mu je ponovo napuni.

– Vi ste pre nekoliko dana imali posetu, vaša visosti – reče Holidej kad mu se čaša ponovo našla u ruci. – Tip vam je prvo ponudio pet hiljada dolara, a onda je udvostručio sumu kad ste odbili da pustite Menarda. Ko je tu zainteresovan?

– Pojma nemam! Ali ja sam sve to rekao Džeremiju.

– Vi nemate pojma ko je on bio, ne znate otkuda je došao i u čije ime je pregovarao?

– Ne! – odvrati sudija odlučno. – Zar mi ne verujete?

Dok sleže ramenima i isprazni čašu u jednom gutljaju.

– Vi biste ipak morali makar tračak sumnje da imate u sebi, vaša visosti! Makar neku slutnju. Ko je ovde zainteresovan da se Menard nađe na slobodi? I, do đavola, zašto?

Dejna htede ponovo da mu natoči. On joj, međutim, uze bocu iz ruke, ostavi čašu na pult i naže bocu. Istovremeno je posmatrao sudiju.

– No? – upita, skinuvši bocu s usta i obrisavši ih.

Starčić steže ramenima.

– O toj stvari nemam više šta s vama da raspravljam.

– Znači ne znate ništa?

– Ne!

Dok kimne glavom.

– Kada otkrijem da ste mi nešto važno prećutali... Vi znate kako bez zvezde mogu da se ponašam.

– Da li je to pretnja, mister Holidej? – upita sudija oštro i glasno, tako da je svaki žamor u baru umukao i ljudi se okrenuše ka pultu.

– Da, to je pretnja, vaša visosti! – odvrati Džordžijanac ljutito, reskim glasom. – I važi za sve koji s tom stvari imaju veze.

Sudiji pojuri krv u glavu. On pogleda Doka u oči, onda se okrete i izjuri iz bara. Većnici odmeriše Džordžijanaca i podoše za sudijom.

– Učinio si nepravdu prema sudiji Dajeru – reče Dejna.

On je pogleda.

– Otkud ti to možeš znati? – upita je odobrovoljeno.

Dejna sleže ramenima.

– Holidej, ja ga poznajem! Od detinjstva.

– Sta misliš da ja kao dečak nisam verovao u baba Rogu? Onda sam, odjednom, kad sam porastao, otkrio da ona ne postoji!

– To je nešto sasvim drugo – usprotivi se ona.

– Moram još nešto da obavim – reče Dok i povuče još jedan gutljaj iz boce. Onda je spusti na pult.

– Sada? – zaprepasti se Dejna.

– Dođi! Moram da uzmem svoje stvari i opasač.

Ona izađe sa njim u hotelsku dvoranu.

– Kuda si zapravo namerio?

– Da još jednoj „baba Rogi” sateram srce u pete! – nasmeja se on.

Stajala je na stepenicama i držala ga za rukav.

– Zar se nećeš okanuti te stvari? – upita ljutito. – Holidej, zaboga, ubiće te!

– Oni će to pokušati. Naravno, ako su pametni.

U njenim lepim, tamnim, očima vide-la se panika.

– Holideje, ti si muškarac koga sam tolike godine čekala. Sada, kad sam te našla, ne mogu te više izgubiti!

– Nećeš me izgubiti. Ne idem ja „grlom u jagode”! Ali pasje sinove ću pro-naći, pa makar ispod zemlje!

– Ali oni su opasni! To smo noćas vi-deli i doživeli!

Dok se osmehne.

– Onda smo tu prokletu gamad nešto precenili. Koliko sam ja opasan, to još nisu saznali.

– Bojim se za tebe!

On je poljubi. Onda siđe sa stepeništa i izađe iz hotela.

* * *

O' Brajan Valas se zadovoljno osme-hivao. Njegov pomoćnik, grbavi čovečuljak, koji je s njim bio kuan i pečen, sede za svoj sto.

– Ti si Menarda izvukao iz onog kave-za, bukvalno u poslednjem trenutku!

O' Brajan Valas se nakašlje.

– Kada stiže voz?

– Za četiri dana! – odvrati Ruben Čej-ni i protrlja ruke.

– Zar je Menard to već iščeprkao? – iznenadi se Valas.

– Dva telegrama i sve smo saznali! Njegov čovek u glavnoj upravi je šef obezbeđenja. Taj kućin sin, naravno, takode traži novac. Zamisli, on traži četrdeset posto!

– Šef obezbeđenja? –zaprepasti se O' Brajan Valas. – Mister Timoti Pruitt?

Ruben kimne potvrdno glavom.

– Da. On je taj pokvarenjak. Nisi ni slutio, je li? Ali, tako je to. Samo za četrdeset procenata može da se polju-bi u lakat! Ako nije zadovoljan sa pet, neka ide i neka se žali svojim finim pretpostavljenima!

– Da ne bi ipak bilo pametnije da se nagodimo? Stizaće i drugi transporti novca.

Ruben odmahne rukom.

– Tako nešto uspeva samo jednom! To mora da nam unapred bude jasno. Kada ovaj transport pokupimo, može-mo sa sigurnošću računati da više ni-jedan takav voz neće proći ovuda. Bar

ne u skorije vreme. A znaš li koliko će novca poslati?

O' Brajan Valas zavrte glavom. Ruben podiže ruku.

– Dva miliona dolara! Plate za sva rudarska preduzeća na srednjem zapadu, za sva utvrđenja na granici i za građevinare u Koloradu. Šta sad kažeš? Nemaš reči, zar ne?

– Dva miliona – prostenja O' Brajan Valas. – Zar je to moguće?

Ruben položi desnu ruku na grudi.

– To je čista istina – reče svečano.

O' Brajan Valas zaroni lice u šake.

Ruben ustade od stola i ponovo protrlja ruke.

– Za četiri dana bićemo bogataši – nasmeja se. – Ne zaboravi nikad kome to treba da zahvališ! – Nervozno je šetao po sobi. – Ja ću sav svoj dobitak uložiti u železničke akcije i time isposlovati za sebe jedno direktorsko mesto u upravi kompanije. A šta ćeš ti da počneš s tolikim novcem?

O' Brajan Valas steže ramenima.

– To još ne znam – graktao je ushićeno. – Dva miliona! Rubene, oni će organizovati čitav lanac obezbeđenja da voz sprovedu do cilja!

– Naravno! Ali šta im to vredi? Na most preko Sabina neće ni pomisliti. Dok ne počnu posle eksplozije da se ruše stubovi. Ti si to noćas mogao da vidiš! Sa takvim detonatorom moguće je eksploziju tempirati za poslednji trenutak.

– Koliki deo pripada Menelaju?

– I on je tražio takode četrdeset procenata! – nasmeja se Ruben. – Taj nezahvalni kućkin sin! Ali šta je imao od

toga? Samo to da je sada mrtav! A šta će neko u paklu sa četrdeset procenata od dva miliona da počne? U paklu će morati da plaća, to je jasno. Ali na sasvim drugi način. Primetio sam da je i on to u međuvremenu shvatio.

– Ti si ga likvidirao? – upita O' Brajan Valas zbunjeno.

Ruben se ponovo glasno nasmeja – Tražio je četrdeset procenata! Ne misleći pri tom na to da smo ga praktično spasli od vešala! Tamo bi sigurno stigao, da ga mi nismo iščupali iz zatvora.

– Ali tako je jednostavno nekog ubiti, Ruben!

Grbavac sleže ramenima.

– Mi sada znamo njegovu vezu. Čemu će nam onda on još? Ovako imamo jedan trošak manje. Ti moraš da se ponašaš kao poslovni čovek. Troškovi – kako gadna reč! Da je ne izgovoriš! Ali kad već troškovi postoje, onda se mora učiniti sve da se oni smanje. Ja sam ponudio Menardu sto hiljada dolara. Na nesreću, on je tražio mnogo. To me je razbesnelo. Inače ga ne bih nikada ustrehio. Sad smo i tih sto hiljada uštedeli. Ali pređimo jednom na stvar! Voz dolazi za četiri dana. Ima tu još jedan problem. Voz stiže ovamo u osam uveče. Na Sabinu će tada već biti mrak. Naredio sam da ljudi navuku drva, pa kada voz padne da zapale vatre. Ali na Sabinu nema nijednog drveta. Moraćemo ga što pre dopremiti u tu jarugu. U depou leži dosta starih pragova, suvih kao barut. Možeš li da uzmeš jednu teretnu kompoziciju?

O' Brajan Valas se zamisli.

* * *

Službenik koga je Dok prvog sreo i oslovio u hodniku zgrade železničke kompanije zakuca na vrata sekretarijata i uđe. Džordžijanac uđe za njim, iako mu je službenik pokretom ruke dao znak da pričeka.

– Neki mister Holidej, madam! – reče čovek, skinuvši kapu i nakloni se.

– Želi da razgovara sa direktorom.

– Ne može sada. Nemoguće je. Mister Valas se upravo nalazi na jednom važnom sastanku – objasni sekretarica.

Dok po kratkom postupku uhvati službenika za okovratnik, izgura ga iz prostorije i zatvori vrata za njim.

– Ne možete sada da razgovarate sa mister Valasom – reče mis Hopkins nestrpljivo.

Džordžijanac se osmehne i priđe njenom stolu. Odmah je video s kim ima posla. U njegovim očima ona je bila klasična usedelica, koja još nije u životu imala nijednog muškarca, pa je, u zamenu za ljubav, od jutra do mraka radila svoj posao. Naočare na nosu bile su joj prevelike. Holidej je naslućivao da joj uopšte nisu ni bile potrebne.

On se naže preko pisaćeg stola. Ona se odmah odmakne unazad.

– Ko ste vi zapravo? – htela je da zna.

Dok se osmehne.

– Ja sam čovek koji ne može da podnese nepravdu. Ispada da sam neki

Njoj krenu krv u lice, a naočare joj spadoše na vrh nosa.

– Napolje! – vrisne.

– Ne pre nego što porazgovaram s mister O' Brajanom – odvrati Džordžijanac i pomiluje je po obrazu.

– U pomoć! – izusti tiho i prigušenim glasom.

Holidej se odmače.

– Bez panike, madam! Ja ću ostati duže. Hoćete li da se nađemo večeras?

Ona ga pogleda, opusti ruke niz telo i iznenada se nasmeja.

– Ko ste vi i šta hoćete? Takav jedan još nije ušao ovamo – ona podiže naočare i ponovo sede. Onda odmeri Džordžijančevu priliku odozgo do dole. On vide da se ona bori sama sa sobom da li da se zgrozi nad njegovom nasrtljivošću ili bi trebalo da u njoj uživa.

– Ja se, pretpostavljam, neću dugo zadržati kod mister Valasa – počeo je da je uverava. – A tamo, u Rivsovom salunu, imaju prvoklasno meksikansko crveno vino. Uz njega možemo lepo da posedimo i popričamo.

Rivsov salun! Tu ju je impresioniralo. Taj salun je bilo jedno poročno i skupo mesto zabave sa nesvakidašnjim štimungom. U njenim privlačnim crnim očima blesnu za trenutak osmejak. Ona ispravi ramena i isturi grudi.

– Zar vas poznaju u Rivsovom salunu? – upita mis Hopkins preneraženo.

– Trent Rivs je moj stari prijatelj – objasni Dok.

– Tako! – Bila je zaprepašćena i odmeri ga ponovo od glave do pete. – Uostalom, čim ste ušli ovamo mogla sam bez oklevanja da zaključim da vi posećujete samo lokale kao što je kuća madam Grevije.

– U životu se sve događa kao kod madam Grevije – odvrati Džordžijanac – samo ne tako otvoreno i takođe ne tako pošteno.

On pogleda na vrata direktorove sobe.

– Mogu li sada? – upita.

– Ja ću vas najaviti, mister Holidej – objasni mu mis Hopkins i iznenada se prebaci na drugu temu – Prihvatam vašu ponudu. Večeras, ali ne prerano. Radiću ovde dugo.

– Razume se! – osmehnu se Džordžijanac.

Ona zakuca i nestade u O' Brajan Valasovoj sobi. Dok je napregnuto čekao. Prošao je jedva minut kad se vrata ponovo otvoriše. Ali kroz njih ne izađe sekretarica, nego jedan mali, pogrbljeni čovek, koji u prolazu kimnu Holideju glavom i odjuri napolje. Džordžijanac podiže ruku u znak pozdrava i pogleda za njim.

– Direktor Valas vas čeka! – saopšti mu mis Hopkins. Stajala je kraj vrata i propustila Doka sa ozbiljnim i zatvorenim izrazom lica. Dok je prolazio pored nje zapazio je da je opet puna ledene odbojnosti.

O' Brajan Valas je sedeo u naslonjači, sa nogama ispruženim na stolu.

– Šta mogu da učinim za vas, mister Holidej? – upita on ravnodušno. – Da li vas je neko preporučio? Trenutno imamo ovde u Triniti sitiju više nego dovoljno radne snage. Da li ste vi tehničar ili inženjer?

Mis Hopkins zatvori vrata. Holidej sačeka trenutak pa krenu ka O' Brajan Valasu koji je očigledno izigravao

velikog gazdu. O' Brajan Valas htjede da skine noge sa stola, ali za to je već bilo kasno. Džordžijanac je već bio kraj njega, zgrabio naslonjaču u kojoj je ovaj više ležao nego sedeo i okrenuo je tako da su mu se noge iznenada našle u vazduhu. Vešto kao akrobata, O' Brajan Valas se iskobelja iz naslonjače i okrete. Hteo je nešto sočno da opsuje, ali je Dok već izvadio kolt i uperio u njega. Valas je blenuo u oružje. Onda podiže pogled i ugledavši izraz na Džordžijančevom licu, diže i ruke.

– Šta hoćete vi od mene? Ko ste vi?

– Mislim da vi to znate – odvrati Dok hladno.

U Valasovo lice se ponovo vrati boja.

– Sklonite revolver – reče. – i sedite da porazgovaramo.

Holidej vrati oružje u futrolu i sede. O' Brajan Valas polako spusti ruke, okrete naslonjaču i takođe sede.

– Koliko novca tražite, Holidej?

– Četvrt miliona!

O' Brajan Valas ga pogleda.

– Vi ste digli u vazduh kancelariju – objasni Džordžijanac. – Menard je slobodan. Ali tri čoveka su poginula. Moji prijatelji.

– Četvrt miliona je suviše! – opirao se O' Brajan Valas.

Dok u trenutku shvati, sudeći po protestovanju šefa Union Pacifika, da se obratio na pravu adresu. Pred njim je sedeo čovek koji je odgovoran za smrt Džeremija, „Čekića” i Nika Rida. U Džordžijanacu uzavre krv, i on oseti da bi mogao bez razmišljanja O' Brajan Valasa da ustreliti na mestu. Bio je na

ivici odluke da to učini. Ni sam kasnije nije mogao sebi da objasni šta ga je zadržalo. Svakako ništa određeno. Samo je iznenada pomislio da O' Brajan Valas nije jedini ko je za to odgovoran, a on ih je hteo sve. Na to se, uostalom, bio zakleo.

Igrajući se koltom, on reče – Vi dobro znate koliko ja mogu biti opasan za sve vas. Valjda niste došli na ideju da možete sa pedeset hiljada dolara da me učutkate?

– Sto hiljada!

Džordžijanac pruži ruku.

– Dogovoreno!

– Toliko gotovog novca nemam u kući – reče O' Brajan Valas.

Holidej povuče ruku.

– Znači, treba ponovo da dođem?

O' Brajan Valas kimne glavom.

– Vi me smatrate običnim početnikom – reče Dok sa opasnom pretnjom u glasu. – Upozoravam vas! U redu, doći ću ponovo. Sutra oko podne. Ali ne zamišljajte da ću utrčati u stupicu. U tom slučaju ćete me upoznati do kraja, mister!

On ustade. Ali ga O' Brajan Valas zadržao.

– Trenutak, mister Holidej!

– Šta još hoćete?

– Mogli biste da radite za mene. Ja dobro plaćam.

– Koliko dobro?

O' Brajan Valas sleže ramenima.

– Koliko biste vi tražili?

– To zavisi od posla koji treba da obavim.

– Jedan čovek mi užasno komplikuje život – objasni O' Brajan Valas. U oči-

ma mu se ogledao izraz napregnutog iščekivanja.

– Hiljadu dolara mesečno, a za prljave poslove još i posebna premija. Recimo tri hiljade. Ko je taj i dokle mora da iščezne?

– Sudija. Imate dva dana vremena. Holidej se osmehne i zviznu kroz zube.

– Jedan čovek iz vlasti! To košta više. Ali zar nije za vas isto toliko opasno ako sudija Dajer iznenada nestane?

– Za mene je opasnije ako on ne nestane.

– Pet hiljada – predloži Dok. – To je odgovarajuće za jednog sudiju.

O' Brajan Valas klimne glavom, sede i izvuče jednu fioku. On zamišljeno izbroja Džordžijanacu pet hiljada na sto.

Holidej pokupi novac.

– Bićete sa mnom zadovoljni.

On podiže šešir u znak pozdrava i napusti prostoriju.

O' Brajan Valas ponovo sede. Minut kasnije vrati se Ruben Čejni. Stajao je na vratima i upitno gledao svog šefa. O' Brajan Valas se osmehne.

– Došao je ovamo sa velikim pretnjama! Morao sam da mu obećam sto hiljada. Ali to on neće dobiti ni u snu. On će za nas saterati sudiju u ćošak. Za pet hiljada dolara, koje sam mu upravo dao. On je naš!

Grbavac namršti lice.

– Ti si ga napujdao na sudiju? Jesi li iznenada izgubio razum?

– Ti ne znaš dobro tu vrstu ljudi – objasni O' Brajan Valas samozadovoljno. – Taj kućkin sin ići će s nama zbog

novca. On zna svoju šansu i hoće da je iskoristi. Najzad, on će taj novac i zaslužiti. Kome je potreban čovek kao što je on. To si i ti uvek govorio. A ja sam ga kupio!

– Ti si u to tako prokleta siguran – promrmlja Čejni.

– Za dva dana znaćemo tačno šta možemo od njega da očekujemo. Toliko sam mu vremena dao da sredi sudiju. Ja u tome ne vidim nikakav rizik.

– Moramo mu namestiti Džodi – podseti ga grbavac.

O' Brajan Valas ga pogleda.

– To još nije aktuelno.

– Poznaješ li ti Holideja? Znaš li šta taj tip misli? Ja to mogu da naslutim. A Džodi je žena koja ume da izvuče skrivene misli iz čoveka. Ja tom kopiletu ne verujem ništa i nadam se, za tvoje dobro, da ni ti nisi napravio nikakvu grešku. Zato mu što pre pošalji tu tvoju lutku. To ti savetujem.

On otvori vrata i izađe.

O' Brajan Valas je prebledeo i u trenutku se preznojao.

Sudija je gledao Holideja suženih očiju, a pogled mu je odavao sumnju i strah.

– Sedite, Holidej! Šta vas dovodi k meni? Da li ste se predomislili? Želite li da postanete Džeremijev naslednik? Ali tada bi bilo bolje da ste otišli da posetite džentlmene u gradskom veću.

On kimne glavom svojoj supruzi, koja je čekala na vratima. Ona se osmehne, izađe i zatvori vrata za sobom.

Džordžijanac skide šešir i sede na jednu od stolica poredanih oko stola.

– Ja ne želim da nasledim Džeremija na položaju šerifa – objasni. – Ja želim da oderem kožu pasjim sinovima, koji su ih ubili. Ali ja sam vam to stavio do znanja jutros, a jutros sam vam rekao i da treba da me se čuvate.

Sudija je zurio u njega. Pobledeo je, izvukao jednu stolicu, kao da će sesti, ali nije.

Holidej stavi Valasov novac na sto.

– Ovde je pet hiljada dolara, vaša vi-sosti!

– Za mene? – graknu sudija.

Holidej se osmehne.

– Ne. Za mene.

– Ne razumem!

– To sam mogao i pomisliti! – nastavi Dok. – Ovih pet hiljada su „premija”. Trebalo bi da vas maknem s puta. Mislim da znate ko je sa mnom sklopio ugovor.

Sudiji udari krv u lice. Crvenilo mu u trenu obli celu celavu glavu. Očigledno mu je pozlilo, jer je već trenutak kasnije postao bled kao sveže okrečeni zid. On klone u stolicu i počeo teško da diše.

– Mislim da bi trebalo sada da mi se ispovedite – primeti Džordžijanac.

– Ja... nemam šta da kažem! – stenjao je sudija. – Ja od ovoga ne razumem ni reči.

– „Vaš ubica” sedi pred vama i vi nemate ništa da mu kažete – začudi se Dok. – Hajdete, nemojte da me farbate!

– Ali, Holidej! Ja vam se kunem! Ja nemam pojma!

Džordžijanac uze novac sa stola, smota novčanice zajedno i vrati ih u džep. Onda se zagleda sudiji u oči.

– Ja znam da ste vi do grla u blatu – reče. – Gotovi ste. Kada vi niste dokrajčili onu đubrad iz uprave želeničke kompanije, oni će dokrajčiti vas. Ali meni ne odgovara da im u tome pomognem. Nipošto. Čak naprotiv! Ako mi pomognete, ja ću te zlikovce udesiti pre nego što bi neko od njih otvorio usta. Meni je u interesu da vas pokrивam. Vi mi sada pričajte, a ja ću vas skloniti odavde, kako bi nitkovi poverovali da sam vam zaista zavrnuo šiju.

Sudija se ispravi u stolici.

– Šta hoćete da znate?

– Naravno sve!

– Čejni je moj dalji rođak – krkljao je sudija. Prsti su mu tako drhtali da je uzalud pokušavao da smiri ruku. – On je jedan mali lopov! Prvo sam zataškao jednu njegovu brljotinu sakrivši dokaze. Ali on me je i dalje gnjavio. Tri godine morao sam da ga potpomažem i da mu dajem za život. Onda je uz moju pomoć dobio mesto na železnici. I jednog dana, na moje iznenađenje, prestao je da traži od mene novac. Mnogo mu, istina, nisam mogao davati. Ponekad je to bilo pedeset dolara, a ponekad sto. Više od mene nije mogao da izvuče. I odjednom je počeo bez tog novca da izlazi na kraj. U prvi mah bio sam srećan i odahnuo sam. Sve dok nisam jednom video njegov skupo opremljeni stan i jednu nakindurenu lepuškastu devojkicu s kojom se iznenada spetljao. Taj prokleti mangup, pomi-

slio sam, odakle mu odjednom toliko novca? Kao O' Brajan Valasov pomoćnik nije mogao da zaradi više od dve ili tri stotine dolara mesečno. Počeo sam da to istražujem i otkrio sam da je on vođa jedne bande koja pljačka vozove. Toj bandi je pripadao i O' Brajan Valas. Isprva sam mislio da je O' Brajan Valas vođa. Ali to je bila zabluda. Ruben Čejni je od početka sve konce držao u rukama. Hteo sam da ga uhvatim na delu i uskoro mi se pružila prilika. Ali prvo sam želeo da izvučem nazad svoj novac. Zato sam promenio pravac svoje akcije. Menard je već bio moj stari poznanik. Pošto sam doznao da i on pripada bandi, lako sam zaključio da je on za Čejniju veoma značajan čovek. Menardov zet radio je u glavnoj upravi kompanije. Bio je zadužen za obezbeđenje dragocenih transporta. Ne od Valasa, nego od Menardevog zeta saznao je taj bandit kada će proći transport novca. Pri poslednjem prepadu dogodila se greška. Novac je, kao što sam u međuvremenu saznao, bio u vagonu tik iza lokomotive, a banditi su tražili u poslednjem vagonu i ubili pet nevinih ljudi. To je za mene bila kap koja je prelila čašu. Dao sam mig šerifu Džeremiju da uhvati Menarda. Moj cilj je postao da pohvatam celu bandu. Ali onda su ta đubrad na mene izvršila pritisak. Trebalo je da se zauzmem za Menardevo oslobađanje. Oni su za predstojeći veliki transport novca. Ali Menard još nije znao red vožnje. Ja sam upozorio šerifa Džeremija. Više nisam mogao da uradim. Tipovi su oteli moju ženu i držali me u šahu. Iznenada je

moja žena ponovo osvanula ovde i ja sam znao da će Menard biti izvađen iz zatvora. Poručio sam šerifu Džeremiju da pojača obezbeđenje i on je angažovao vas trojicu. Ali, to nije pomoglo. Ostatak priče znate!

– Mali, grbavi tip je vođa bande? – upita Džordžijanac sa očiglednim zanimanjem.

Sudija kimne glavom.

– Nemojte ga potcenjivati! On nije samo pametan i prepreden. On je takođe i prvoklasan revolveraš!

– Znači, oni su se ponovo dokopali Menarda i putem njega doznali red vožnje?

– To je sigurno kao jedan i jedan!

– Kako se zove Menardov zet?

– Timoti Pruitt – odvrati sudija i pođe ka svom pisaćem stolu. – Ja sam napisao i pismo glavnoj upravi železničke kompanije.

– Pismo mora odmah da ode! – reče Džordžijanac. – Što brže! Najbolje da ga ovog časa pošaljete! Zatim moramo iščeznuti odavde da bi O' Brajan Valas i njegova bratija bili sigurni da ste izvršili u nekoj jaruzi.

Sudija protrlja dlanom lice.

– Ne ide mi u glavu da ti banditi nisu i vama došli glave!

– To sam vam još jutros objasnio! Ja sam dosta opasan – osmehne se Dok. – Znate li gde biste se mogli sklonili za nekoliko dana?

Sudija razmisli.

– Brat moje žene ima mali ranč na reci Triniti. Najbolje bi bilo da moja žena pođe sa mnom.

– To nikako! – odbi Dok. – Ona mora da ostane i svakom ko je pita objasni da ne zna gde ste. Dajte to pismo! Mada bi bilo bolje da smo poslali telegram.

– Nikako, za ime sveta! – zakrklja sudija. – Nipošto telegram! Ruben Čejni bi odmah saznao sadržaj.

– U redu. Sada se spremite. Za jedan sat biće mrak. Zajedno ćemo napustiti grad.

Mali ćelavi čovek drhćući ustade i pride svom pisaćem stolu.

* * *

U salunu Trenta Rivsa vladala je uobičajena atmosfera. Ovde se nije mogao videti nijedan muškarac u kaubojskom odelu, niti žena u običnoj pamučnoj haljini. Muškarci su nosili tamna odela, a žene su imale večernje toalete. U Triniti sitiju je bilo dosta bogataša i mnogi od njih su se zabavljali kod Trenta Rivsa. Žene, koje su dolazile, nosile su skupoceni nakit, pa nisu bile samo u pratnji svojih muževa, već i u pratnji detektiva u ulozi ličnog obezbeđenja. Inače nije bilo u salunu Trenta Rivsa ničega čega nije bilo i u drugim salunima. I ovde se pilo, igralo i kartalo, razume se, na visoke uloge. Bilo je i mladih devojaka, zaposlenih kao servirke ili igračice, i gosti su mogli uživati u njihovom društvu, obraćajući se lično Trentu Rivsu, koji je vodio računa gde, kada i s kojom će im obezbediti sastanak, posle čega su se gosti upućivali pravo u skrivene sobe pozadi gde su neprekidno ostavljali dobar deo svog novca.

Mis Hopkins, O' Brajan Valasova sekretarica, mogla je o poseti takvom lokalu mogla samo da sanja. Samo se po sebi razume da se ona uvek nadala da će je jednog dana O' Brajan Valas lično dovesti ovamo. Ušavši, ona se u ovoj sredini oseti potpuno izgubljenom.

Holidej se osmehnuo kada ju je kroz tu gomilu bogatog sveta ugledao kako sedi sama za jednim stolom.

Trent Rivs mu dođe u susret.

On je bio onizak, debeljuškast čovek na kome se njegovoj bogatstvo u prvom trenutku nije moglo primetiti.

– Holideju, najzad da se vidimo! – nasmeja se, rukova se sa pridošlicom i potapša ga po ramenu. – Ti si već nekoliko dana u gradu. Zašto nisi već došao kod mene? Je li istina da si pripadao onim momcima u šerifskoj kancelariji? Ali odmah sam znao da je to samo vic, kad sam to čuo. Onda bi i ti morao biti mrtav.

– Sve je istina, samo što sam ja preživeo – odvrati Džordžijanac.

– Da li se još uvek baviš kockanjem ili si se konačno smirio?

– Popričaćemo o tome kasnije – reče Dok. – Mene ovde čekaju. – On pokaza ka stolu gde je sedela mis Hopkins. – Ostajem još nekoliko dana. Ali sad izvini jer sam već malo zakasnio!

Trent Rivs se osmehne.

– Gle, gle! Otkad su „stare usedelice” po tvom ukusu?

Holidej podiže levu ruku i zavrte njom.

– Nije u pitanju usedelica, već zrela žena!

Trent Rivs kimne glavom i ponovo ga potapše po ramenu.

– Čovek od tebe uvek može nešto da nauči. Onda kidaj, pa ćemo se kasnije videti.

Vlasnik saluna pođe ka jednom stolu, a Džordžijanac produži.

Mis Hopkins ljutito ustade kad je Dok prišao njenom stolu i naklonio se.

– Vi niste nikakav kavaljer, mister Holidej! Pustili ste me da dva sata sedim ovde sama. Ja sad idem.

– Ali, madam! – Holidej napravi žalosno lice. – Morao sam da obavim jedan neodložni posao za mister O' Brajan Valasa. Bio sam zaista zauzet. Zar vam to mister O' Brajan Valas nije rekao? On je to meni čvrsto obećao.

Bila je tako iznenađena da su joj naočare sa okvirom od kornjačine kore spale s nosa.

– Mister O' Brajan Valas?

Dok klimne glavom, blago pritisne mis Hopkins i vrati je na stolicu, a onda sede kraj nje.

– Šta ste radili za njega? – htela je ona da zna.

Dok je osmotrio. Nosila je tamno crvenu haljinu sa širokim dekolteom. Njene loptaste grudi su se u takvoj odeći lepo ocrtavale.

– Imate lepu haljinu – primeti Džordžijanac.

Njoj navre krv u lice. Za trenutak ponovo se pokoleba. Nije znala da li da se naljuti ili da prasne u smeh. Ona pogleda svoj izrez, onda ponovo uperi oči u njega i – osmehne se.

– Vi još niste videli sve što ja imam!

– Hoćete li mi jednom pokazati? – uzvрати joj on sa osmehom.

Ona još jednom promeni boju lica pre nego što je odgovorila – Možda jednom. Jedan vrlo pristojan lokal – reče žena i pogleda oko sebe. Atmosfera ju je očigledno impresionirala. Videlo se na njoj da je srećna što je ovde. Nosi-la je svileni šal, koji joj je skliznuo sa ramena i do Doka dopre ugodan miris diskretnog parfema.

– Da li biste me ponudili jednom cigaretom, mister Holidej? – upita ona tamnim glasom.

Holidej se osmehne, gurnu ruku u džep i zvuđi srebrnu tabakeru.

– Da li bi trebalo da skinem svoje naočare? – upita ona povukavši dim.

– Ali zašto? – nasmeja se Džordžijana. – Vi izgledate lepo i s njima!

Trent Rivs stiže i donese vino.

– To je teško vino! – šapnu Trent Doku na uho. – To je jedna prokleta jeftina isporuka.

– Samo cilj je važan – prošapće Dok. – Uostalom, ona više nije dete, a mogla bi da mi kaže štošta važno.

– Ne, kao dete zaista više ne izgleda – prošišta Rivs i povuče se.

Dok nazdravi Valasovoj sekretarici. On samo srknu. Ona, međutim, iskapi čašu u jednom gutljaju. Posle druge čaše počela je da priča o svom poslu, šefu koji je izuzetan gospodin, ali kako ne razume zašto se druži sa kojekakvim probisvetima i primitivcima. Onda se izvinula i pitala da li ga gnjavi pričom o svom poslu i da li ima nešto protiv te teme... On ne samo da nije

imao ništa protiv toga, nego je upravo to i čekao.

– Ne morate mi verovati, ali osećam da bih sa vama ovde mogla da budem svaki dan – reče ona.

– Ko bi pomislio tako nešto! – odvрати on, ocenjujući njenu omamljenost vinom.

Ali šta su dve čaše vina? Holidej joj skide naočare. Zatim je pomiluje po obrazu. Ne, ona nije bila ružna žena. Bila je jednostavno žena koja je predugo čekala na muškarca.

* * *

Holidej joj ponovo stavi naočare na nos. Želeo je još malo da je navede na priču, ali ona je bez oklevanja ustala.

– Prosto da ne veruješ – govorila je – da svake večeri može biti ovako lepo.

– Jasno – osmehne se on i odmače se malo.

Gledao ju je dok je skupljala svoje stvari sa stola. Ustanovio je da mu se čak pomalo i dopada.

– Hoću još nešto da ti kažem, mladiću! – reče ona uhvativši njegov pogled.

– Dopadaš mi se i dobar si!

Bila je, izgleda, ubeđena da ga je općinila. A njena nesigurnost nestala je pred saznanjem da mu se dopada. Možda ga osvoji i on bude njen muškarac. To ju je svu ispunilo.

– Doći ću ponovo – nastavila je. – Sutra ili možda prekosutra. Ali sad moraš da me izviniš.

Najzad mis Hopkins zgrabi svoju torbicu i pogleda Holideja sa iščekivanjem.

Džordžijanac je otprati do vrata i otvori ih. Ona izađe, ljuljajući se u kukovima, što ranije nije činila. On ju je, smejuljeći se, pratio pogledom. Za trenutak zastade na vratima, okrenu se i uputi mu jedan izvinjavajući pogled. Rekla mu je da živi sa majkom i da zbog toga mora da požuri kući.

Onda ga je toplo poljubila u obraz i trenutak kasnije nestade u mraku. Čuo je samo sa druge strane ulice odjek njenih potpetica.

Holidej se raspoložen vrati u salun.

Rivs je stajao za šankom i na njegovom licu se videlo da uživa.

– Da li si sada saznao ko je ona u stvari?

– Dabome! – smejao se Dok. – Usedelica, kao što si malo pre rekao.

– Ali neće dugo biti, zar ne?

– Za šta me ti smatraš, Trente?

– Za starog prijatelja – odvrati vlasnik saluna. – Plavuša kraj stola za rulet interesuje se za tebe. Baš bi želela da te upozna. Sedi za svoj sto, a ja ću udesiti ostalo.

Dok se vrati za sto za kojim je nedavno sedeo sa mis Hopkins. Boca još nije bila prazna. On natoči i popi jednu čašu. Kada je pogledao sto za rulet, plavuša je bila nestala. Odjednom ona stade iza njega.

– Ne volim ljude koji zure u praznu čašu – reče kada je on primeti i okrete se.

Bila je tip iskusne barske dame, koja odmah nalazi pravu reč. Bila je krupna i raskošna žena i vrlo privlačna, tako da joj muškarac na prvi pogled ne bi mogao odrediti godine.

Nosila je pripijenu zelenu haljinu. Oko dugog tankog vrata imala je široku zlatnu ogrlicu sa ugrađenim dragim kamenjem koje je svetlucalo i iskrilo u svim bojama.

Rivs je stajao za šankom i značajno klimao glavom prijatelju.

Dok ustade i htjede da se predstavi.

– Znam! – reče žena. – Vi ste Dok Holidej. Zovite me Džodi. Mogu li...?

Ona pokaza na slobodnu stolicu i sede. Dok se takođe spusti na svoje mesto.

Trent Rivs je samo na to čekao. On se pojavi sa bocom francuskog šampanjca.

– Na račun kuće – reče. – Holidej je moj stari prijatelj, Džodi! Posveti mu posebnu pažnju!

Džodi pogleda Holideja pravo u oči. – Da li u ovom gradu radite sve pošteno? – upita ona, pošto se Trent vratio za šank.

– Pijmo u vaše zdravlje gospođice! – odvrati Džordžijanac i diže času.

– Mister O' Brajan Valas želi da vas zavedem – saopšti mu ona bez predomišljanja. – Do sutra ujutru hoće od mene da sazna da li vi s njim igrate fer igru.

Ona ispi svoj šampanjac u jednom gutljaju.

– Pa? Igram li poštenu igru s njim? – osmehne se Holidej. – Šta vi pretpostavljate?

– Zavrnite mu slobodno šiju – odvrati Džodi. – Ali pazite pritom na sebe.

– A vaša „igra“, Džodi?

– Čim budem videla da on i onaj mali grbavac leže nosom prema zemlji, ku-

pim stvari i idem... Onda? Želite još nešto da znate?

Džordžijanac slegnu ramenima.

– Ništa posebno! Ništa sem onoga što ćete sigurno zadržati za sebe.

– Ma ne, zaboga! I meni čini dobro kad mogu malo da otvorim dušu. O' Brajan Valas mi se kompletno smučio, razumete? On pripada onoj vrsti koji uobražavaju da se sa novcem sve može dobiti. Ali, O' Brajan Valas je i naročiti primerak takve vrste! On umišlja još i to da u svemu i na sve ima pravo... Da li vam dosadujem?

– Ne, nikako! – uveravao je Džordžijanac.

Ona se nasmeja.

– Sada još moram svakako da vas pozovem da spavate sa mnom. Valas je to od mene tražio. Hoće da sazna šta vi zaista mislite. A mene je, prirodno, postavio za posmatrača. Da li su muškarci zaista samo u krevetu iskreni?

– Šta je vaše mišljenje?

Ona se ponovo nasmeja.

– Pa, čovek kao vi ne može lagati!

Ona mu nazdravi i ponovo iskapi čašu.

– Zašto je trebalo da likvidiram sudiju? – upita Dok.

Ona ga pogleda preneraženo.

– Zar vam to Valas nije rekao?

– Ja ga nisam pitao!

– E, baš ste dobri! Treba da ubijete jednog čoveka, a ne pitate zašto!... Ah, da! Vi, prirodno, u početku niste hteli da govorite o svojim planovima. Jel tako?

– Kuda nas to zapravo vodi?

Izgleda da ju je ovaj razgovor sve više zabavljao.

– U igru sa izmenjenim ulogama – objasni mu veselo. Ja sam ovde da vas ispitujem, Holidej! Dakle, radi se o jednom prepadu.

– Na voz?

Ona kimne potvrdno glavom.

– A šta je sa sudijom?

– On je takođe jedan nitkov. On pritiska Rubena Čejnija. To je onaj grbavi O' Brajan Valasov pomoćnik. Ali je sudija pogrešio u tome što je tražio veliko učešće u dobiti. Valas vam je dao pet hiljada dolara. Time je uštedeo mnogo novca. Sudija je tražio sto hiljada. Vi sa cenom niste toliko preterivali... I šta ćete sada? Ako niste ubili sudiju i čak ste s njim razgovarali o tome, možda vam je sudija „propevao”, pa ćete imati još jedan adut u rukama protiv tih bandita. Ali, kako se meni čini, Holidej, vi se ipak nalazite između dve vatre.

– Suviše crno gledate, Džodi – odvratila Džordžijanac.

– Znate šta? Napustite Triniti siti, Holideje! Jedan ispravan karakter, kakav je vaš, ne odgovara takvim tipovima. Oni će vas ubiti. I to na najpodmukliji način. Možete mi to verovati.

Džordžijanac je pogleda.

– Ja umem takođe da budem prepreden. Ti pasji sinovi me još nisu upoznali.

– Ali vi ste sami, bez zaleđine, bez prijatelja! – odvratila ona uporno ga ubeđujući. – Vi ste ionako morali već biti mrtvi. Sedeći sa Džeremijem i njegovim ljudima u kancelariji, vi se niste

mogli izbaviti. Imali ste sreće! A sreća nije stvar koja se može po volji napraviti! Vi možete svoju sreću jednog dana i potrošiti. I na nju se ne možete osloniti. Zato putujte!

– Ali meni se dopada u Triniti situaciju! Tako nešto kao što ste vi ne događa se čoveku u svakom gradu.

– Hoćete li da odemo pozadi? Ja sam već plaćena. Ako ne želite... Važno je da se za izvesno vreme zajedno izgubimo.

Dok ustade.

– Dopadam vam se? – ona mu se zagleda u oči, ispi čašu, pa i sama ustade.

– Jako mi se dopadate, Džodi.

– Hajdemo! – reče joj Dok i obgrli je.

– Sutra ujutru biće vam potreban alibi

– On se osvrte. – Ko je ta bitanga koja nas posmatra?

– Vaš stari prijatelj Trent Rivs?

– Šta?

– On posmatra, ali ne vas nego mene

– odvrati Džodi i pođe.

Trent se nagne preko šanka, osmehnuvši se Doku. Ovaj put, Dok mu nije uzvratio osmeh.

Na vratima propustio je Džodi i zagledao se u nju. Imala je izvanrednu figuru. Mis Hopkins se sa njom nije mogla uporediti, ali ni Dejna. U sobi je još gorela svetiljka. Džodi sede na krevet i pogleda ga sa iščekivanjem.

Džordžijanac skide kaput.

– Mislim da će biti dovoljno ako ovde provedemo jedan sat – reče Džodi.

Holidej stade pred nju.

– Zar nisi plaćena? I to, koliko znam, za celu noć.

Ona ustade i okrete mu leđa.

– Naravno, ako me želiš, ostaću celu noć – prošapće.

Imala je stvarno figuru koju je uživanje bilo posmatrati. A Dok nije bio čovek koji bi iskoristio ovakvu situaciju... Ponudio joj je da legne na krevet i malo odspava, a on je seo na stolicu kraj prozora.

Kada je probudio, bio je već dan.

– Valasa će sigurno umiriti ono što mu Rivs bude rekao – primeti Dok.

– Ali šta da ja kažem O' Brajan Valasu? – promrmljala je Džodi.

– Reci mu da je sudija već platio glavom. Ja se držim svojih obaveza.

Njene oči se raširiše. Ona ga pogleda u oči.

– Holidej, je li to istina?

– Naravno da nije – Dok zapali jednu od svojih finih cigareta. – Ja sam ga sklonio na sigurno mesto. Ali da nešto raščistimo među nama: kada O' Brajan Valas to čuje, tražiće da mu ispričam još više. A onda ćemo, Džodi, opet biti zajedno.

– Zašto to kažeš? – upita ona, češljajući pred ogledalom, svoju dugu plavu kosu. – Ne misliš valjda da me oženiš?

On ustade sa kreveta i priđe joj.

– Ja sam pre nego što smo se upoznali već bio sa jednom ženom.

– Sa mis Hopkins?

Dok se osmehne.

– No, najzad!

– Kakve to veze ima sa nama?

– Ona je bila sasvim iskrena...

– A ja ne?

– Nisam to osetio!

– Onda se tu ništa ne može – odvra-
ti Džodi, ustade i pride mu. – Napusti
Triniti siti! Ovde samo možeš da na-
stradaš. Više ti ništa ne mogu saveto-
vati.

Ona se okrete i napusti sobu.

Holidej popuši cigaretu do kraja,
onda se i on uzme svoj kaput i vrati
u salun. Dok je stavljao ključ na pult,
pojavi se Rivs, pravo sa ulice.

– Holidej, ti kućkin sine – nasmeja
se. – Nisi se ni za dlaku promenio. Bar
što se tiče žena! Svakoju si privlačan.

– Jesi li mu podneo izveštaj?

Vlasnik saluna stade kraj Džordžija-
naca i pogleda ga razdraženo.

– Na šta to misliš? O kome govoriš?

– De, zar nisi bio sa O' Brajan Vala-
som ili onim grbavim i podneo izveštaj
da je Džodi provela noć sa mnom?

Trent Rivs je stajao otvorenih usta.

– Da li se u tvom lokalu može dobiti
doručak?

– Ni u kom slučaju! Ja sam u ovo doba
sam. Ali dođi sa mnom u kuhinju! Ja
ću podići jednu od žena iz kreveta da
nam skuva kafu.

Džordžijanac odmahne šeširom.

– Bolje ne! Ne mogu da prigušim ose-
ćaj da u ovoj tvojoj čatrlji mogu dobiti
nož u leđa.

– Ti si pošasavio! Mi smo još prijate-
lji. Kako si došao na tako šta?

– Jesi li se sreo sa O' Brajan Valasom
ili ne?

– Jesam!

– Aha!

Rivs raširi ruke.

– Ali to nema nikakve veze sa tobom!
Valas je čekao da mu javim šta je Džo-

di ovde radila. To se nije odnosilo na
tebe.

– Valas mi ju je poslao. Trebalo je da
sazna šta smeram.

– Šta? Otkud ti to?

– On zna da želim da mu zavrnem
šiju!

– Ti si stvarno šasav! Za ime sveta,
valjda ne nameravaš da pođeš protiv
tih ljudi?

– Da li si i ti umešan u sve to?

– Kako to misliš?

– Onako kako sam rekao.

– Mi smo još prijatelji, Holidej!

– Jasno, ali Džeremi, „Čekić” i Rid su
takođe bili moji prijatelji. Oni su mrtvi,
a ti si živ. A ja moram da ih osvetim.

– Holidej, nemaš, čoveče, nikakve
šanse – stenjao je Trent. – Mislim da
ti nemaš predstavu protiv koga stvar-
no ideš.

– To već znam – odvraći Džordžijanac.
– Nije mi samo jasno da li ću morati i
protiv tebe da idem. S tim bih želeo da
budem načisto.

– Ja nisam u to upetljan. U svakom
slučaju ne direktno! Ali...

– Ti nećeš napasti voz! – prekide ga
Dok. – U tom slučaju možemo mirno
popiti svo pivo u tvom lokalu. Ali nji-
ma ću polomiti sve kosti. A to će mi
biti veće zadovoljstvo od svake pijan-
ke.

– Ali, Holidej, ti si prihvatio posao
kod O' Brajan Valasa!

Holidej dotače levu stranu grudi.

– Ovde, u Triniti sitiju, jedino sam
stvarno bio zaposlen kod Džeremija.
Ali ja mu se nisam valjano odužio. Kad
ste vadili Menarda iz zatvora, ja sam

bio na sastanku sa jednom ženom. Možda sve to nije bilo u redu. Kad danas mislim o tome, stegne mi se grlo. Ne mogu sebe da pogledam u ogledalo. Samo zato što sam bio na tom sastanku! Ali zato me nećete strpati u istu bagru s vama! Vi ste zločinci, a ne ja. Ja ću moju dužnost obaviti. I odraću, kao što sam se zarekao, kožu tim banditima što su digli u vazduh šerifovu kancelariju! U tome me niko neće sprečiti. Ko pokuša, prorešetaću ga! A ti me poznaješ, Trente! Ti znaš kakvo kopile umem da budem. Zato, skloni mi se lepo s puta.

On odgurnu vlasnika saluna u stranu i izađe na ulicu.

* * *

Rivs pritrča vratima, podiže zavesu i pogleda za Dokom. Ali odmah ga je izgubio iz vida. Pločnik je bio pun prolaznika. Jahači i kola zakrčili su kolo-voz.

On otvori vrata, izađe i zaključa za sobom, zverajući duž ulice. Ali nigde nije mogao da ugleda Džordžijanaca. On se uputi ka železničkoj stanici i uđe u zgradu železničke kompanije. Uspeo se brzim korakom širokim stepenicama i upao u sobu mis Hopkins.

– Moram kod šefa! – reče zadihano.

Mis Hopkins kao furija skoči od svog stola i stade pred vrata direktorove kancelarije.

– Ne možete sada unutra!

– To je u vezi sa Holidejom! Recite to mister Valasu!

Mis Hopkins prebledi.

– Trent! Nećete valjda pomenuti moju malu avanturu?

– Ti, glupa gusko! – progundā on, uhvati je za ruku i povuče je u stranu. – Zar ti misliš da njega interesuje tvoja „ljubavna” priča?

On otvori vrata, uđe u kancelariju i ponovo ih zatvori za sobom.

O' Brajan Valas, Ruben Čejni i Džodi sedeli su zajedno. On ih sve troje iznenađeno pogleda i nevoljno im se pridruži.

– Holidej, taj đavo – progovori zadihano. – On sve zna i rešio je da krene protiv nas.

Grbavac ustade.

– Ali, Trente, šta to znači da on sve zna? Ne možeš li to reći malo jasnije?

– On hoće da osveti Džeremija i ostalo – prostenja Rivs. – Hoće sve ovde da prorešeta ... To mi je upravo rekao... Da li si ti još nešto izvukla iz njega, Džodi?

– Ostavi sad to – reče Ruben Čejni i počea se po grbi. – Upravo smo zaključili da ga moramo ukloniti. Tako opasan, kao što ti veruješ, on za nas ne može biti. Ali izaziva nemir, a nemir nam sada uopšte nije potreban... Gde je sada? Znaš li to?

– Pojma nemam! – odvrati Trent.

– Verujem da je otišao u hotel „Triniti”. Nikad ne možete znati šta taj momak smera. On je uobrazio da je kriv za Džeremijevu smrt. Umesto da bude u kancelariji, on se tada bio sa jednom ženom. Zbog toga ne može sebi da oprost. A ja znam njega! U takvom stanju, on nije za potcenjivanje.

U svom besu on je spreman bez razmišljanja da puca.

– Sa kojom ženom je tada bio? – upita Čejni. – Je li to rekao?

Trent Rivs pokaza preko ramena.

– Mis Hopkins je imala nešto s njim. U to sam sto posto siguran.

O' Brajan Valasu zastade reč u grlu.

Džodi se značajno osmehivala.

– Hopkins! – zagrmi konačno iz Valasovog grla.

Vrata se otvoriše i sekretarica stupi unutra, uzdrhtala, uplašena i postide-na. Naočare su joj, kao i obično u tako stresnim situacijama, kliznule na vrh nosa.

O' Brajan Valas prasne – Ti si imala neku vezu sa Holidejom! A on je naš ljuti neprijatelj!

– Ali on mi je ispričao da radi za vas, mister Valas! – mucala je mis Hopkins zbunjeno.

– Umiri se, Brajane – umeša se Čejni i da znak glavom sekretarici – Dodite ovamo, misis Hopkins, vi draga devojko! Gde ste upoznali Doka i kako ste se ponovo našli sa njim?

– Ovde!

– Šta ovde? – vrisnu O' Brajan Valas.

– On je došao ovamo – objasni sekretarica u pola glasa. – Juče! Kao što vam je on i objasnio, mister Valas. Trebalo je danas ili sutra da se ponovo vidimo.

– Gde? – upita Ruben Čejni.

Mis Hopkins pokaza na Trenta Rivsa.

– U mister Rivsovom salunu.

– Kameron bi trebalo da se sredi. Hopkins će nam pomoći. Ta stvar mora odmah da se odradi.

– Oprostite, mister Čejni... – prekide ga sekretarica.

– Jeste li zaljubljeni u njega? – upita grbavac.

Sekretarica obori pogled.

– Odgovorite! – viknu Valas osorno.

– Ne znam – prošapće mis Hopkins. Džodi ustade.

– Ona je zatreskana u tog momka do ušiju. Ako to ne vidite, onda ste slepi! I ono što Holidej zna, saznao je od nje. Sam mi je to rekao.

– Šta sad mogu? – promuca sekretarica. – Ali više ništa neće saznati – obeća.

– Dosta! – prekide je Čejni, priđe joj i izbacila je napolje.

Jedno vreme je vladala tišina, a onda se javi Valas – Ona je dobra devojka... tako si rekao? – pogleda ironično Čejnija. – Umiri se! – počeo je da ga oponaša.

– Ma nemoj? – nije mu ostao Čejni dužan. – A tvoji pregovori s tim tipom? Tvrdio si da ga imaš u rukama! Što ne probaš da nastaviš tu saradnju?

– Ovo ne vodi ničemu – prekide ga Valas, kome je i samom bilo neprijatno. – Makar sada znamo šta treba da preduzmemo...

Džodi kimne glavom.

– Jasno! On je jedini čovek koji može da nas ugrozi. Ma nemojte?! Pomislite pre svega na sudiju koji toliko mnogo zna da ga morate likvidirati. To zna i Holidej. Zato ne morate samo u poteru za Holidejom! Morate naći i sudiju. Za-

mislite, ako je Holidej ubacio sudiju u jedan voz i poslao ga u glavnu upravu. Onda mogu sigurno da očekujem lep poklon.

– Zar nisi uspela da od njega izvučeš gde drži sudiju? – upita Čejni Džodi uzbuđeno.

Džodi sleže ramenima.

– Nisam.

Čejni pogleda besno u Valasa.

– To je ona što može svakog muškarca triput da obmota oko prsta? Zar ćemo joj zato platiti toliki novac što nije uspela da iščupa nijedan čestit podatak? Oh, ni sa mnom nešto nije u redu! Počinjem da sumnjam u svoju sposobnost da procenim čoveka! Trebalo je da s njim vodi ljubav, da stekne njegovo poverenje i da iz njega izvuče sve! A ona? Sa njenom figurom, sa njenim talentom!! – on se nasmeja i pokaže ka vratima. – Ona „stara umotana sova“, tamo napolju, ona zna da pravi posao! A ona nas ne košta ni penija ekstra!

– Treba li da je pozovem unutra? – upita O' Brajan Valas potišteno.

– Da! Ali ne viči tako! – progundā Čejni. – Mi smo sad praktično na nju osuđeni, mada ti to još nisi ukapirao. A dotle neka se tvoja luksuzna lutka zabavlja. Nama više nije potrebna. Možeš je preuzeti, Trente.

– Naravno! Samo se po sebi razume. Jasno, ako ona hoće... – zbrza Rivs.

Džodi besno pogleda O' Brajan Valasa. Poslovođa Union Pacifika zavrite glavom.

– Ja te ne razumem, Ruben – procedi. – Ona još nikad nije zakazala. I,

pre svega, treba da imaš na umu da je Džodi za nas uradila dosta. To ne bi trebalo da zaboraviš.

– Radi šta ti je volja! – preseče ga Čejni. – Ali ja je skidam sa platnog spiska. Uostalom, ja ću na njemu precrtati još nekoliko ljudi, koji nam više ničemu ne mogu poslužiti. Zadrži se na mis Hopkins i pusti da Kameron sa nekoliko momaka dođe u grad. Sutra stiže voz. Zbog toga želim da sa Holidejom i sudijom raščistim stvari još danas.

– Nema li možda neki vaš rođak ranč na reci Triniti?! – upita Rivs.

Ruben Čejni se zablenu u njega.

– Naš rođak? Ne, koliko ja znam... Ček, ček! E, pa da! Jasno! – Njegove svetloplave oči zasvetlucaše. – Smeo bih da se kladim da se sudija tamo zavukao! Na ranču svog zeta! – On se lupi po čelu. – Idem da razgovaram sa sudijinom ženom. U međuvremenu vi počnite sa akcijom!

On izjuri iz sobe.

– Kakav odvratani tip! – frktala je Džodi. – Šta je to što je, po njegovom mišljenju, trebalo još da saznam, a nisam saznala?

– Ti si napravila samo jednu grešku, Džodi – ogłosi se Trent Rivs. – Trebalo je da prelomiš to u sebi i da spavaš s njim.

– Odvratani mi je njegov karakter – objasni Džodi. – Od tog tipa me je jednostavno strah.

– I ne treba to da učiniš! – podrža je O' Brajan Valas odlučno i ustade. – Sad je vreme da ubrzamo stvari! Posao ne može da čeka. Sutra je odlučujući dan!

Najzad! A onda idemo u Kaliforniju, Džodi!

Ona ga pogleda začuđeno.

– Zašto želiš da napustiš svoje dobro plaćeno mesto ovde?

O' Brajan Valas se ledeno osmehnu.

– O tome ćemo još razgovarati! Sada moram prvo da dozovem u grad Kameron i njegovu hordu... Trente, ti se vrati u salun. Ako se Holidej pojavi, ti nas obavesti.

– To se samo po sebi razume – obeća Trent.

* * *

Dok privuče ženu sebi i poče da joj mrsi kosu. Dejna se odmah probudi. Ona ga obgrli i priljubi lice uz njegove muške grudi.

– Duboka je noć, Holidej – promrmlja ona, opijena od sna. – Nije još vreme da ustaneš.

Svetlo jedne ulične svetiljke prodiralo je u sobu.

– Nebesa! – progundā Džordžijanac. – Koliko sam ja to dugo ovde spavao? Trebalo je još uveče da me probudiš.

– Pokušavala sam – objasni Dejna.

– ali ti uopšte nisi znao za sebe. Nije ni čudo. Dve noći nisi oka sklopio.

U tom trenutku začu se kroz prozor zviždanje lokomotive. Džordžijanac odgurnu Dejnu od sebe i osloni se na laktove.

– Noćni voz! – reče. – Prokletstvo! Sada je deset.

– Zaista? – upita žena zevnuvši.

– Kada si došla k meni u krevet? – hteo je Dok da zna.

Ona se šćućuri uz njega topeći se od zadovoljstva i pomilova ga po licu.

Džordžijanac se osmehne, pritište je uz sebe, a onda ustade.

– Kuda ćeš? – upita Dejna. – Jesi li gladan? Čekaj malo! Naći ću nešto.

Htela je da se digne.

– Ne – odvrati Dok. – Ostani u krevetu.

On kresnu palidrvce i upali svetiljku. Dejna prekri svoje lepo telo.

– Zar nećeš više da spavaš? – upita.

– Samo ti mirno lezi – odvrati Džordžijanac. – Vратиću se za jedan sat.

– Čekaću te! – obeća žena. – To je tako jasno, dragi! I pripremiću nam nešto za jelo.

Obukavši se, on se naže nad njom i poljubi je. Onda napusti sobu.

Dodžer je stajao na recepciji, za pultom.

– Da li se neko raspitivao za mene? – obrati mu se Dok.

– Jeste. Oko podne je došao jedan nameštenik Trenta Rivsa i pitao za vas. Rekao sam da vi ovde ne stanujete.

– Hvala vam! – Džordžijanac ga prijateljski potapše po ramenu i izađe na ulicu.

Radnje su još bile otvorene. Bilo je i prolaznika. Duž oba reda kuća gorele su svetiljke. Muzika je dopirala iz jednog saluna.

Od šerifove kancelarije se još širio vonj paljevine. Ljudi su gledali da što pre prođu kraj nje.

Džordžijanac pređe ulicu i uputi se ka kući sudije. Mala zgrada, ležala je u potpunoj tami. Taman je hteo da pokuca, kad primeti da su vrata otvo-

rena. Osvrnuo se pažljivo oko sebe, pre nego što je zakoračio u kuću, sa koltom u ruci – Mister Dajer! – pozva prigušenim glasom.

On se uputi polako ka dnevnoj sobi. I vrata od sobe bila tu otvorena. Sa ulice je dopiralo sasvim malo svetla. Dok krenu dalje.

– Stoj! – začu se oštar glas. – Ostanite gde ste, pustite oružje i dignite ruke!

Čovek je sedeo za pisaćim stolom u potpunoj tami. Džordžijanac pusti oružje na pod i podiže ruke.

– Ko ste vi? – upita.

Čovek zapali palidrvce i prinese je svetiljki na pisaćem stolu. Dok ugleda samo siluetu i zaključi da se radi o debelom, temeljnom momku.

– Ko ste vi? – ponovi on pitanje.

– Strpite se! – reče nepoznati. – Ja ću vam reći ko sam. Ali prvo hoću da znam ko ste vi i šta, do đavola, tražite u sudijinoj kući!

– Ja sam Dok Holidej. A dogovorio sam se sa mister ...

– Zašto niste odmah rekli da se zovete Dok Holidej? Za dlaku da vas nisam udesio. Upravo sam bio zadremao... a u takvom stanju... No, dobro. Zovem se Ficpatrik. Ja sam detektiv. Poslala me je ovamo glavna direkcija. Jutros smo primili pismo sudije Dajera, u kome vas on pominje. Jedva sam uhvatio voz. Ali zašto ovde nema nikog?

Dok se osmehnu i pokaza na kolt na podu.

– Dozvoljavate?

– Pa naravno! – odvrati železnički detektiv i povuče ruke sa stola.

Sve vreme je bio bez oružja, ali Dok to nije mogao da primeti.

Džordžijanac podiže svoj kolt i privuče jednu stolicu. Pred Ficpatrikom ugleda na stolu sudijino pismo.

– Eto, tako stoje stvari, Holidej – prekide tišinu detektiv. – Mi smo odmah, dobro pritisnuli Timotija. Ali, sve u svemu, nemamo nikakve dokaze protiv njega. Radi se samo o privatnom pismu.

– Kada dolazi voz?

– Stići će ovamo sutra naveče. To je noćni voz koji dolazi po redu vožnje. Ali, po mom mišljenju, banditi nemaju nikakve šanse. U prtljažnom vagonu, istina, nalazi se dva i po miliona dolara za državnu blagajnu u Oklahomi i za rudare u rudnicima srebra. Kako su banditi zamislili prepad? To je oklopni voz, Holidej! Mi smo preduzeli sve mere obezbeđenja. Pred lokomotivom kotrlja se jedan specijalan vagon sa eksplozivom. On je u stanju da razruši svaku prepreku na šinama. Pozadi su natovareni novi pragovi i šine, a u vozu će sedeti i ekipa graditelja, sa najnovijim mašinama. Ljudi će, ako zatreba, za tren oka dovesti kolosek u ispravno stanje. Na krovu vagona su montirana dva mala topa. Strelci sede iza pet milimetara debelog gvozdеноg zaklona. U vozu je i jedan eskadron konjice. Kompozicija je toliko dugačka da će je morati vući dve lokomotive. Nove Baldwinove petnaestotonke! Holidej, ko pokušava napad na voz, okupaće se u vlastitoj krvi!

– No, to bi im vredelo ispričati! – osmehnu se Džordžijanac.

– Gde ste sakrili sudiju?

– Držim ga u sigurnosti. Nalazi se izvan grada na ranču svog zeta.

– Moram neodložno da razgovaram s njim. Imam naređenje da direktora O' Brajan Valasa i činovnika Rubena Čejnija sprovedem u direkciju.

– Vi sami?

– Da. Ali sve je predviđeno. U jutarnjem vozu je ceo kupe rezervisan za mene.

– A kako stojite sa pogrebnim troškovima?

– Ja tu dvojicu neću ustreliti.

– Mislio sam na troškove vaše sahrane, mister Ficpatrik!

– Ime „Ficpatrik“ za vas ništa ne znači, Holidej?

– Na žalost, ne!

Detektivu se na licu pojavi opasan osmejak.

– Ficpatrik je ime od ugleda, tako dobro i tako poznato kao stari škotski viski, mister! Ti tipovi će me već zapamtiti! Ali pre nego što išta preduzmem, morao bih da dođem do još nekih obaveštenja. Posebno za Timotija, inače ćemo ga morati sutra pustiti i još mu isplatiti odštetu. To je takav mućak, mister Holidej, da vi to ne možete ni zamisliti! A ja jamčim za ovu akciju i glavom i imenom. Ali staću ja na kraj Timotiju! Neću čekati službeno ovlašćenje. Ja ću mu biti i policija i sud! Shvatate?

– Želeo bih da vam to bude jedina briga!

– Vozu se ništa ne može dogoditi. Ja ne razumem Pruita! Nas dvojica smo se baš dosta kačili. On bi mogao da

zna šta ja mislim i šta sam u stanju da uradim, i da bude svestan toga šta će se dogoditi banditima. I, ako mene pitate, ništa gore im ne bih mogao poželeti, nego da napadnu voz.

– Pa sad ne znam šta da vam kažem – odvrati Džordžijanac. – Sve to što ste rekli lepo zvuči. Ali oni pasji sinovi su prokleta sigurni. To je bar moj utisak.

– Želeli ste da se nađete ovde sa ženom sudije Dajera?

– Da! Ona mora da se dobro nahvatala straha, a to postaje opasno za njenog muža. Jeste li proverili ostale prostorije?

– Bože sačuvaj! Ja nisam naoružan. Džordžijanac se zablene u njega.

– Vi... nište naoružani? – upita zapanjeno.

– Detektiv je obevezan da se služi svojom glavom.

– I to uvek urodi plodom?

– Bio sam u mnogim gužvama i još sam u životu – odvrati Ficpatrik i ustade.

Dok se osmehne. On je odmah pomislio da je taj debeljko mali rastom, ali ne i da je toliko okrugao! On se kao neka ugojena kugla okretao oko pisaćeg stola sa svetiljkom u ruci.

– Ako sad upotrebite svoj razum, zaključićete da treba mene da pustite napred – primeti Džordžijanac.

– Naravno! Vi ste čovek koji je naoružan.

– A kada budete hvatali Valasa i Čejnija? Hoćete li se i onda sakrivati iza mene?

– Po danu mi nikakva pomoć nije potrebna – odvrati „knedlica od čove-

ka". – Bojim se samo kada je mračno. Napominjem vam da su moji preci bili Indijanci. Strah od duhova je kod nas, Ficpatrika, nasledan. Kod mene je to još skopčano sa mojom debljinom. Takav sam još od mladosti. Po danu ja sam pokretan. Međutim, salo mi pritisca srce i uveče sam već malaksao.

Dok se zagleda u njega.

– Ne biste li vi radije ponovo otputovali? Ili obezbedili malo pojačanje?

Debeljko se tako počeo smeјati da mu se sav trbuh tresao.

– Zbog Čejnija i Valasa? – upita.

– Pa jasno!

On se lupi po džepu od jakne.

– Šta vi mislite, kakva ovlašćenja ja imam? Mogu da preuzmem u svoje ruke celu postaju.

– Da biste ostvarili svoja ovlašćenja, morali biste imati takođe i dobro navučenu pancirnu košulju. Ficpatrik, to su banditi koji su namirisali zlato. Sa vašim ovlašćenjima kod njih ništa nećete postići.

– Vi ne znate kako ja radim. Dođite sa mnom i posmatrajte.

– Još nisam toliko naivan – odvrati Dok, uze debeljku svetiljku iz ruke i krenu napred.

Došao je prekasno. Sudijina žena bila je mrtva. Ležala je obučena na krevetu. Zadavljena!

Ficpatrik se ukočio u mestu.

– I protiv takvih gadova – reče Džordžijanac, posmatrajući ga netremice – vi želite da krenete mašući ovlašćenjima?

– To su načinili Valas i Čejni? – promuca železnički detektiv.

Dok slegne ramenima.

– Direktno uradili verovatno nisu. Za prljave poslove oni imaju svoje ljude. Ali naređenje je sigurno od njih poteklo.

– Ja to moram dokazati – mrmljao je detektiv. – Da li se sudija skriva daleko odavde?

– Na put moramo, bez obzira na daljinu. Jer da bi doznali gde se sudija krije, banditi su likvidirali njegovu ženu.

– Ali zašto su ubili ženu, kada im je rekla gde mogu naći njenog muža? Zar su se bojali da će ih ona izdati?

Dok prekri staričino lice.

– Da! Mrtva usta ne govore!

– E, pa, onda – odluči se detektiv – šešir na glavu i put pod noge. Možda ću uspeti da išćaćkam nešto.

– Gde to želite da istražujete, Ficpatrik?

– Valas i Čejni! – objasni detektiv, kao da se to samo po sebi razume. – Vi ste već rekli da njih dvojica stoje iza ovoga.

Džordžijanac je gledao kako se čovek zbunjeno osvrće oko sebe.

– Onda odoh ja još malo – reče Ficpatrik i raskopča jaknu. – Kad se ne bih samo tako prokleta znojio! Videćemo se još.

On se okreće, ostavljajući Džordžijanaca sa mrtvom ženom i izađe iz kuće. Dok je čuo njegove otegnute korake još izvesno vreme nakon što je detektiv nestao u pomrčini.

Džordžijanac stavi svetiljku na noćni stočić i izađe na ulicu. Debeli železnički detektiv je već davno nestao. Dok odluči da ne misli više na njega.

* * *

Na železničkoj stanici su sastavljali jednu praznu kompoziciju. Buka se razlegala celim gradom a u upravnoj zgradi iza mnogih, prozora još je gorelo svetlo.

Iznenada iskrсну Dejna pred njim. Holidej je u prvi mah nije prepoznao. Nosila je šešir sa širokim, spuštenim obodom, a na sebi je imala dugački crni mantil.

– Za ime božje, Holidej! Tebe čovek da nađe...

– Šta se dogodilo? Kako to izgledaš?

Ona je zaplakala, pogledala ga panično i povukla ga sa svetlosti ulične lampe u senku.

– Mora da su iščeprkali da ipak stanuješ u mom hotelu – drhtala je. – Pre deset minuta došli su neki ljudi. Vili-jama su užasno izudarali. Hteli su od njega da saznaju kuda si otišao. Ali on to, naravno, nije znao. Ja sam im pukim slučajem izmakla.

Naslonila mu je glavu na grudi i dalje plačući.

– Ti pacovi! – prasne on. U glasu mu je ključao gnev. – Jesu li još u hotelu?

– Jesu. Čekaju na tebe! Bojim se da hoće da te ubiju! I mene...

– Dođi! – reče on energično, uze je za ruku i povede je sa sobom. Neposredno pred hotelom on se zaustavi i pusti joj ruku.

– Sad pazi! – opomenu je tiho. – I polako me prati. Ona zastade, a on produži sam dalje. Posle nekoliko koraka otkri jednu senku pred ruševinama šerifove kancelarije. Ali zbog tog tipa

tamo nije se zabrinuo. Dok izvuče svoj kolt i u jednom skoku nađe se u holu hotela.

Izveo je to tako brzo da stražar napo-lju nije uspeo da opomene one koji su se nalazili unutra. U holu su bila četvorica. Dvojica su bila kraj recepcije, a druga dvojica su sedela na stolicama prislonjenim uz zid.

– Ruke gore! – naredi Džordžijanac oštro, još s vrata.

Zurili su u njega kao da su ugledali duha. Oni su ga očekivali, ali nisu se nadali da će uskočiti ovamo kao pan-ter. Ali njihovo iznenađenje trajalo je samo jednu sekundu. U sledećoj su već reagovali.

Sva četvorica mašise se revolvera. Ona dvojica desno od pulta poskočiše sa stolica.

Oglasi se Dokov kolt. Metak za metkom izletao je iz cevi i pogadao cilj.

Oni što su skočili sa stolica, bili su odbačeni Džordžijančevim mecima. Jedan se srozao na patos, a drugi se pružio preko stolice, sa koje je malopre ustao, kao prazna vreća.

Posle prvih pucnjeva, Dok odskoči u stranu, okrete se i pogodi trećeg bandita u glavu i ovaj se momentalno složi kao da su mu se odsekle noge. Delić sekunde kasnije, pogodio je četvrtog u rame. Bandit se okrete od udarca zrna, klone na pult, kolt mu ispade iz ruke, a šešir mu spade na lice. Njegov, kao i metak prethodnog bandita prošli su u međuvremenu kraj Džordžijanaca i zarili se u zid.

Dok leže potrbuške i otpuza u stranu. Opazio je, naime, da ova četvorica nisu bili sami. A ni na to je i računao.

Jedan tip je vrebao na spratu. On je upravo silazio stepeništem pucajući. Dok opali. Čovek se, pogođen, naže i preko poslednjih stepenika skotrlja se glavačke.

Džordžijanac skoči. Sa ulice dopreše krici. On pomisli na Dejnu. Hteo je napolje. U to se otvoriše zadnja vrata i ponovo zazviždaše kuršimi. Dok se odjednom našao na brisanom prostoru.

On se ponovo baci na pod, potraži zaklon i otvori vatru. Posle izvesnog vremena začu kako se zadnja vrata sa treskom zatvoriše.

Holidej se podiže na kolena i osvrne se oko sebe. Čovek, kojeg je pogodio u rame, bio je iščezao. I momak, koji je beživotno ležao na stolici, uspeo je da pobegne.

Džordžijanac ustade, držeći kolt u ispruženoj ruci.

– Ima li ovde još koga koji želi metak? – upita.

Konobar proviri iz bara.

– Mister Holidej! – povika. – Dodžer leži ovde. Teško je povređen i moramo dovesti lekara. Ali ovi pasji sinovi nisu hteli nikog da puste iz hotela.

Džordžijanac mu kimne glavom, i pođe iza šanka. – Prvo će ja da ga pogledam, pa ćemo zvati lekara.

Stručnim, brzim pregledom, ustanovio je da Dodžer nije životno ugrožen, već da mu je ruka slomljena i da je dobro isprebijan. Zato krenu na ulicu da nađe Dejnu.

Ali video je samo prolaznike. Stajali su sa druge strane ulice i očigledno nisu znali šta da čine.

– Neka jedan od vas pozove lekara! – doviknu im Dok. – Ovde leže teško povređeni ljudi.

Dve prilike izdvojiše se iz gomile i odoše ulicom.

– Dejna! – povika Dok, pokušavajući da prodre pogledom kroz pomrčinu. Zatim krenu. Prvo polako, a zatim sve brže. Posle pedesetak metara on se zaustavi. Razmisli malo pa potrča nazad u hotel.

Hol hotela je u međuvremenu oživeo. Pristigli su gosti iz soba i iz bara.

– Dejna! – pozva Džordžijanac ponovo, stavljajući kolt u futrolu. – Zar se misis Fišer još nije vratila?

Niko je nije video. Holidej izađe u dvorište. Ali ni tamo je nije bilo.

Kada je ponovo ušao u kuću, već je stigao lekar. Konobar je stajao kraj šanka i slegao ramenima.

– Ja misis Fišer nisam video celog dana, mister Holidej – reče.

Džordžijanac stisnu usne i zagleda se u pod. Postojalo je samo jedno objašnjenje. Pasji sinovi, koji su umakli iz hotela, prepoznali su Dejnu i povelili je sa sobom.

Lekar se nalazio u baru i bavio se Dodžerom. Bandita, kojeg je Holidej skinuo kuglom sa stepeništa, posadili su gosti u jednu stolicu. Neko mu je skinuo jaknu, dok su čekali na lekara.

Džordžijanac mu priđe, gurnu goste u stranu i ščepa bandita za košulju. Ovaj je bio pogođen u grudi.

– Ko vas je poslao ovamo da me dočekate? – upita Dok ranjenog bandita.

Tip je zurio u njega. Bio je bled kao mrtvac.

– Pustite ga na miru – umeša se jedan od gostiju. – On ne može da govori. Verujem da vas ni ne razume.

Ali Džordžijanac se nije osvrtao.

– Slušaj, mister! Tvoji kompanjoni su na ulici šćepali misis Fišer i povelili je sa sobom. Govori ili ću izgubiti strpljenje!

On izvuče kolt i poturi oružje banditu pod nos.

Bandit klonu napred. Holidej je smatrao da ovaj glumi. On ga uspravi i prodrma.

– Odgovori! – vikne.

– Rivs! – prostenja čovek i ne otvarajući oči. Džordžijanac ga pusti. Gosti odskočiše u stranu i napraviše mu mesta. U dva koraka stigao je do vrata.

* * *

Dok Holidej se nije nalazio prvi put u Triniti sitiju. On je poznavao kuću Trenta Rivsa. Da ne bi naleteo na nečiji revolver odustao je da se za ulazak posluži vratima. Prišunjavao se kroz susjedno dvorište do bočnog strane kuće gde su se nalazile posebne sobe. Iza dva prozora gorelo je svetlo, bojeći crvenkasto zavesu. Sačekao je malo da bi bio siguran da ga niko nije pratio i da nije primećen. Onda oštricom noža otvori prozor pokrajne sobe koja je bila u dubokoj tami. Zatim ponovo oslušnu. Ali unutra se ništa nije čulo. Soba očigledno nije bila zauzeta. On uskoči i zatvori prozor. Vrata su bila

zaključana. Trent Rivs je ove sobe izdavao za velike sume.

Kao ni sa prozorom, ni sa bravom Holidej nije imao većih problema. On otvori vrata i... zastade. Na sred sobe stajala je žena, zureći u njega iznenađeno i zapanjeno. Onda se osmehne. Holidej vrati kolt u futrolu.

– Hoćete li da uđete? – upita i nasmejase. Je li Trent još u salunu?

– Nije. On je davno izašao.

– Prokletstvo! Trebalo je da me sačeka!

Ona krenu prema lokalu i pozove Doka da je prati.

Džordžijanac je pomeri u stranu i zatvori vrata.

Dok je polako išao za njom. Kada je otvorila vrata baci on pogled u prostoriju. Atmosfera u Rivsovom lokalu bila je uobičajena.

On krenu stepeništem. Gore je bilo mračno. Ali Dok je znao u kojoj sobi se Trent Rivs obično nalazi. Nije se prevario. Svetlost je prodirala ispod praga.

Holidej izvuče kolt, otvori vrata i naglo uđe.

Rivs je sedeo sa Džodi. Gledali su ga iznenađeno. Gazda lokala se maltene tresao od straha. Razrogačenih očiju buljio je u Džordžijanacov kolt.

Holidej zatvori vrata i sede na jednu stolicu u uglu.

– Šta hoćeš, Holidej? – prostenja Rivs.

Džodi ustade. Htela je da ode.

– Spusti svoju zadnjicu na njeno mesto, ili ću te ja posaditi nazad – zapreti Dok.

Ona poslušala.

– Šta hoćeš, reci već jednom! – ponovi Trent drhtavim glasom. – Znaš i sam koliko malo veze imam sa svim tim!

– Umukni – preseče ga Dok. – Ti, kopile, lažeš čim zineš! Tvoji ljudi su mi napravili zasedu u „Triniti” hotelu. Kada sam im „zabiberio”, odveli su sa sobom Dejnu Fišer. Gde je ona?

– Ja nemam pojma! Kunem ti se!

– Nemoj da me farbaš! Ja sam propustio te tipove kroz šake! Sad imaš nekoliko momaka manje. Jedan dugonja sa lepom rupom u sebi doći će ti uskoro. On mi je rekao da je od tebe dobio uputstva, stari druže!

– Čuj! To je on jednostavno pobrkao. On jeste kod mene zaposlen. Ovde u salunu. Ali za onaj posao plaća ga Ruben Čejni. To mi moraš verovati.

– Trent govori istinu! – umeša se Džodi.

– Ako oni đavoli nešto urade Dejni, pozdravite se sa životom! Trente, kako si uspeo da postaneš takva svinja? Vaši ljudi zadavili su jednu bespomoćnu staricu. Ženu sudije Dajera. A u međuvremenu sigurno tragaju i za njim.

Rivsove oči se raširiše.

– Ti mora da si sišao s uma! – nastavio je Dok. Dovodite ovamo ljude ni zbog čega. Voz će vam svima doći glave. Zamišljate li vi to tako da Union Pacifik transportuje dva i po miliona dolara na taj način što se na sanducima s novcem drmusaju da stara sanjiva čuvara? Oni imaju montirane topove na krovovima vagona. Strelci sede

iza neprobojnih zaklona, a u vozu se nalazi i eskadron konjice sa konjima koji će vas goniti kud god krenuli. Nemate ni najmanju šansu.

– I pored toga mi imamo šansu, Holidej! – umeša se Džodi. – A to je da ti pređeš na našu stranu. Ruben Čejni će nas sve prevariti. Zato ga makni i preuzmi komandu.

– O, ne brinite, Čejni će dobiti svoje u svakom slučaju! Ili će ga ustreliti vojnici, ili će mu dželat namaknuti omču. Trente, ti, idiote! Odustani, jer još ima vremena!

Vlasnik saluna htede nešto da kaže, ali umesto toga počeo da osluškuje. Holidej takođe začu korake. Neki čovek se žurno približavao stepeništem.

Džordžijanac uperi kolt u Rivsovu glavu.

– Pusti ga da uđe i govori! – naredi.

Čulo se kucanje.

– Ja sam, ser! Berd!

– Ulazi! – odseče Trent, poslušavši Doka.

Vrata su se otvarala prema unutra i sakrila Džordžijanaca, koji je sedeo u uglu. Berd ga nije opazio.

– Morate odmah da odete u železničku upravu, ser! – reče Berd zadihano.

– Tamo je jedan detektiv železničke kompanije. On ispituje mister Valasa i mister Čejnija. Ja sam odmah poslao Henka da potraži Kameronu.

Dok se nasmeja, ustade i pojavi se iza širom otvorenih vrata.

Pridošlici se presekoše kolena.

– Holidej! – zastenja.

Džordžijanac ga uhvati za okovratnik, pritisnu ga uz zid i zatvori vrata.

– Jesi li video tog detektiva?

Mladić kimne potvrdno glavom.

– Da. On sedi u direktorovoj sobi i ne pušta nikog da uđe. Stavio je Rubenu Čejniju i O' Brajan Valasu lisice na ruke.

– Kako je to uspeo da izvede? – isceri se Holidej zadovoljno.

Berd sleže ramenima.

– Pojma nemam! – promuca.

Dok ga onesvesti drškom kolta i ovaj pade na tle.

– Hajde, Trente – reče Džordžijanac.

– To treba da vidimo!

Vlasnik saluna ustade. I Džodi.

– Holidej! – umeša se ona. – To je naša šansa! Možemo da se dokopamo mnogo novca! Ceo plan je razrađen, a ljudi pripadaju Trentu!

Rivs kimne glavom.

– Zaista je tako, Holidej! Čejni i Valas nam uopšte nisu potrebni. A i Dejna će za pet minuta biti ovde. Ja, istina, ne znam gde je i ko je krije. Ali ne predstavlja nikakvu teškoću da to doznam.

– Novac, novac, novac! – dobaci Dok prezrivo. – Zar za sve ovo vreme nisi nijednom pomislio na Džeremija i „Čekića”? Ti si ih još bolje poznavao od mene.

Trent Rivs uzdahne.

– Holidej – upade Džodi. – tu se više ništa ne može promeniti. Ljudi su mrtvi. Ali mi živimo! Zar tebe uopšte ne uzbuđuje novac?

– Vas će uzbuditi topovi kad vas uhvate u unakrsnu vatru – odvrati joj Džordžijanac. – Ja još nisam sit života.

– Sto topova neće nas zadržati! – odvrati Džodi. Ona i Trent Rivs se pogledaše. On joj da znak da je saglasan i ona pogleda Doka ponovo, pravo u oči.

– Mi ćemo dići most! – reče. – Tačno u trenutku kad cela kompozicija bude na njemu. Niko neće preživeti. Ni momci sa svojim topovima neće moći ništa da učine.

Džordžijanac pogleda jedno pa drugo.

– A vojnici? A putnici koji sa svim tim nemaju veze?

– To ide na dušu kompanije – odvrati Trent. – Uz tako opasan transport ne pripadaju putnici. Ali svi su gladni zlata. Ne samo mi.

– Samo što si ti u svojoj pohlepi prešao sve granice! Hajde! Mičite se! Ali bez ikakvih trikova! Pućaću na svaki sumnjiv pokret!

– Kuda ćemo? – upita Trent.

– Ka onoj knedli od čoveka što je savladala Čejnija i Valasa – Onda pogleda Džodi – A ti, gubi se! Iščezni u nedodiju iz Triniti sitija, ako nećeš da i tvoj lepi vratić omasti konopac!

On otvori vrata i povuče Trenta preko praga.

– Holidej, hajde da još jednom razumno razgovaramo – stenjao je Rivs.

– Mi smo se nekada dobro razumeli.

– Nekada? Zaboravi to! To je bilo u jednom drugom životu.

Trent Rivs se zaustavi u hodniku.

– Moji ljudi su svuda naokolo! Kako misliš da se provučеш pored njih?

– Od tebe zavisi da li ćemo obojica izaći živi iz kuće – odvrati Džordžijanac.

Trent krene dalje. Holidej se na čas okrete ka Džodi.

– Sačekaj, srce, nekoliko minuta. Trent je upravo počeo da me uverava kako će živ izaći iz kuće. Zato nemoj da mu kvariš plan!

Krenuše stepeništem. Rivs htede kroz salun. Ali Holidej ga povuče na drugu stranu. On je želeo da izađe iz kuće istim putem kojim je i ušao.

Vrata jedne sobe nisu bila zaključana i to im je dobro došlo. Kada su ušli, upali se svetlo. Par u krevetu upravo je bio u poslu.

Dok povuče Trenta ka prozoru, a onda se osvrte ka ljubavnicima i zapreti – Ni reči! I nastavite!

On utuli svetiljku, povuče zavesu u stranu i otvori prozor. Bez ijedne reči prebaci se Rivs napolje, a Dok preskoči za njim. Zatim se provukoše susednim dvorištem i uz zadnju stranu kuće izbiše na glavnu ulicu.

* * *

Velika sala u železničkoj upravi bila je osvetljena. Više od tuceta ljudi stajali su jedan kraj drugog, sa revolverom ili puškom u ruci. Primetili su Doka tek kad je uzviknuo.

– Ispraznite koral, ljudi!

Držao je vlasnika saluna ispred sebe kao štit, pritisnuvši mu cev kolta uz šiju.

Ljudi im pregradiše put.

– Drži me u šahu! – prostenja Rivs. Glas mu je treperio i krkljao. – Morate

nas propustiti. On je u stanju da me smakne!

– Čistite se iz sale! – grmnu Dok.

– Učinite šta kaže! – procedi vlasnik saluna.

Ljudi poslušашe, oklevajući. Širok hodnik vodio je do zadnjih vrata. Oni uđoše u taj hodnik. Holidej, vodeći Rivsa, pope sa stepeništem.

Vrata sekretarijata bila su širom otvorena. Vrata O' Brajan Valasove sobe takođe. Svuda je gorelo svetlo.

– Hej, ko je tu? – viknu Ficpatrik pre nego što se Holidej sa Trentom Rivsom pojavio na spratu.

– Ja sam! Dok Holidej!

– Uđite! Ali vi niste sami! Ko je s vama?

– Doveo sam vam jednu veliku ribu kao dodatak! – odvrati Džordžijanac.

– Da je vidim!

Holidej baci pogled na salu, a onda povuče Rivsa u kancelariju mis Hopkins.

Ficpatrik mu dođe u susret. Sa koltom u ruci, koji nije, naravno, bio njegov. Pripadao je O' Brajan Valasu.

– Ko je to? – upita detektiv i odmeri Rivsa od glave do pete. – Jedan od glavešina?

Dok kimne potvrdno glavom.

Ficpatrik ih povede u direktorsku sobu. Tamo su na podu ležali Čejni i O' Brajan Valas. Ruke i noge bile su im vezane.

– Priznajem da sam vas potcenio – osmehne se zapadnjak kiselo. – Meni sve ovo još ne ide u glavu.

Ficpatrik priđe banditima i klekne kraj njih.

– Dovedite tog tipa ovamo – obrati se Džordžijanacu. – Vezaćemo ih zajedno. Nemam više lisica.

On otključa jednu lisicu na O' Brajan Valasu, koji odmah poče da urla – Moja ruka! Sigurno je polomljena!

– Tja! – odvrati podsmešljivo debeljuškasti detektiv. – Ponekad se moramo malo pomučiti! Ni Ficpatrik ne radi uvek bezbolno.

On povuče O' Brajan Valasovu ruku i prikopča je za Rivsov. Zatim protrlja ruke kao da je završio posao.

– Nije još gotovo! – umeša se Džordžijanac. – Moraće još malo da se potrude za nas. Oni njihovi tipovi dole oteli su jednu ženu.

– O! Tako dakle! – Ficpatrik se zagleda u Čejnija i O' Brajan Valasa.

– Znači, jedna leđi je u opasnosti. Gde se nalazi?

Obojica su ga besno gledala. Odjednom O' Brajan Valas ponovo krikne. Ficpatrik ga je tako stegao da se ovom znoj počeo bukvalno slivati niz lice.

Sad je tek Džordžijanac sve shvatio! Ta mala ljudska knedlica savladao je onu poznatu veštinu borbe, koja se u Aziji već davno upotrebljava. Dok je već gledao neke borbe u tom stilu. Na primer, jednog Japanca u San Dijegu, koji je zaista bio majstor. Razbijao je glavom zid, a bridom šake debele daske i cigle.

– Zovite Kameronu ovamo! – proste-nja O' Brajan Valas.

Debeljko ga pusti, prođe pored Doka i izađe u hodnik. Naže se nad ogradu od stepeništa i povika – Hej, vi, ve-provi, tamo dole! Je li izvesni mister

Kameron sa vama? Direktor želi s njim da razgovara.

Ne sačekavši odgovor, okrete se i vrati u sobu.

– Sad ćemo videti šta možemo da učinimo za gospodaricu vašeg srca – obrati se on Doku. – Ali ništa ne brinite! Ja ću to već isterati na čistinu.

Dok ipak nije bio sasvim siguran u to da će mali detektiv to uspeti da izvede. Onaj Japanac u San Dijegu bio je ipak ljudina.

Začuli su se koraci. Lagano i oprezno jedan čovek penjao se stepeništem.

Ficpatrik se odmah primače vratima, povukavši Doka i Rivsa u stranu.

Čovek zastade na vratima.

– Jeste li vi Kameron? – upita Ficpatrik.

– Da! Mister O' Brajan Valas želi sa mnom da razgovara?

– Ne! Direktor sam sada ja! – objasni detektiv. Upravo sam čuo da ste kidnapovali jednu ženu. A mi baš nju tražimo. Dakle, dovedite je odmah!

– Ne možete to tek tako zahtevati od nas – odvrati Kameron.

Ficpatrik steže pesnice.

– Kažete da ne mogu? To ćemo još videti!

On krenu ka Kameronu. Kolt je ostavio da leži na Valasovom pisaćem stolu.

– Da biste dobili Dejnu Fišer, moraćete nešto da nam učinite. Tante za tante – reče Kameron.

– Šta hoćete za tu ženu? – razmišljao je glasno detektiv. Stajao je na pragu sekretarijata. – Možda da vam ustupi-

mo onaj voz sa novcem? Ali kasno je za pregovore. Jako kasno.

Onda se dogodilo! Dok je samo na to čekao. Ficpatrik se suviše približio banditu. I to bez oružja!

Kameron brzinom munje poteže revolver.

Ali u istom trenutku krenuo je i detektiv! Kao razbesnели bik koga su otpozadi uboli gvozdenim šiljkom! Mala lopta na krivim nogama, koja je skakutala po patosu. Želi li on Kameronu da prebaci preko glave? U prvi mah Doku se tako učinilo.

Džordžijanac htjede da puca u Kameronu. Ali Ficpatrik je veo dejstvovao. Odskočio je neverovatno elastično od tla, ispružio noge i vrhom čizme izbio Kameronu kolt iz šake. Drugom nogom pogodio ga je tako snažno u grudi da se tip preko ograde prevalio i pao dole u salu. Ošamućen Ficpatrikovim udarcem, skljkao se kao prazna vreća.

U zamahu posle udarca i detektiv je pao na pod. Međutim, brzo je ustao i pogledom potražio Kameronu.

Dole se nije čuo nikakav krik. Samo tup udarac od pada Kameronovog tela. Zatim se razlegao žamor zaprepašćenja.

Holideju je način kako je detektiv kao čelična opruga skočio na noge bio smešan, ali nije bilo vreme za smejanje.

– Ficpatrik! – iznenada začu Holidej Džodin glas u sali.

– Dolar–Džodi! – odvrati iznenađeno detektiv. – Nisi ti valjda to golupče

što su ga momci zarobili? Hajde, dođi! Trči!

– Ne! Nisam ja ta golubica – odseče Džodi. – Pošalji odmah Trent Rivsa i Holideja dole. Ali Holideja pošalji nenaoružanog! Onda ćeš dobiti Dejnu Fišer! Ali ne oklevaj ni časa! Inače će se do gore čuti kako Dejna Fišer jauče!

– No, pet minuta ćeš mi ipak dati?

– Tri!

– Dogovoreno! – detektiv podiže ruku u znak saglasnosti i vrati se u direktorovu kancelariju.

– Dolar–Džodi! – osmehnuo se on Doku. – Da li i ta „dama” pripada bandi? To nije dobro za Dejnu Fišer. Ja znam Džodi od ranije, ali kao Dolar–Džodi. Mogao sam i sam da pretpostavim da je i ona u igri čim je pitanju toliki novac!

Džordžijanac gurnu Trenta Rivsa napred.

– Možda će Džodi i s njim biti zadovoljna. Ficpatrik zavrte sumnjičavo glavom.

– Ja poznajem tu „damu”! Šta umišljate da možete učiniti, Holidej? Nenaoružani! Ima li ona neke namere s vama?

– To treba tek da vidimo – odvrati Džordžijanac i položi kolt na pisaću sto.

– Ići ćete?

Dok slegnu ramenima. Ficpatrik ga neodlučno pogleda.

– Ja mogu da ustrelim jednog od tih tipova ovde – on pokaza na patos.

– Ali to neće pokolebati Džodi.

– Ostavite to! – odbi Džordžijanac.

– Onda ja idem – oglasi se Trent.

Ficpatrik klimne glavom, otključa mu lisice i vlasnik saluna šmugne iz sobe. Holidej i detektiv su gledali za njim.

– Kako ćete vi ovde dalje? – upita Džordžijanac dok je Rivs silazio niz stepenice.

– Ne lupajte time glavu!

– A voz? – upozori ga Holidej. – Banditi nameravaju da dignu u vazduh jedan most i voz će se survati.

Detektiv potvrdi.

– Most preko Sabin krika. Pasji sinovi će se još začuditi.

Holidej ga je belo gledao.

– Vi ste uvek korak ispred mene.

– To nije bilo teško zaključiti – objasni Ficpatrik. – Ja sam uspeo da uverim Čejnija i O' Brajan Valasa da mi je najveća želja da se priključim njima i da onda zajedno ovde u Triniti sitiju sredimo stvar. Kada mi je Čejni pomenio nešto o jednom dugačkom mostu, bilo mi je odmah jasno da je u pitanju most preko Sabina.

– Ficpatrik! – začu se ponovo Džodin glas iz sale. – Holidej treba da dođe!

Džordžijanac potapša detektiva po ramenu.

– Kao što vidite, stvari teku svojim tokom.

– Budite oprezni – posavetova ga debeljko. – A što se mene tiče, ja ću u ovoj kućerini sada ostati sam sa Čejnijem i O' Brajan Valasom. Jer oni pacovi dole više ne mogu da čekaju. Moraju da jašu ka Sabinu.

Dok krene, Ficpatrik ga isprati nekoliko koraka.

– Ja sam ispunio svoj ugovor u vezi sa Dejnom Fišer. I više neću imati nikakvih obzira. Molim vas, stavite to jasno do znanja Džodi!

Dok klimne glavom, osvrne se još jednom, a onda krenu.

Džodi je stajala sama u sali. Izlaz je još bio opsednut banditima. Rivs je stajao među ljudima u hodniku.

Džordžijanac zastade na poslednjoj stepenici.

– Gde je Dejna?

– Onaj gore ju je tražio. Kada se mi udaljimo odavde, ona može da mu se priključi.

Holidej je netremice gledao.

– A šta hoćeš od mene?

Njeno lepuškasto lice se stvrdnu. Oči joj se suziše u uske proreze.

– Hoću da izravnam račun.

– Hoćeš li da me izrešetaš pred ljudima?

– Ne! To me ne bi zadovoljilo – prosikta ona besno. – Ti ćeš otići pod zemlju zajedno s vozom i mostom!

– Uživaćeš u tome?

Gledala ga je u oči. Znao je da misli na onu noć u Rivsovom salunu. Noć kada je igrala svoju najveću igru, a on je prozreo. Noć kada je ignorisao njenu žensku privlačnost... Tako nešto žene ne opraštaju.

– Da. Uživaću u tome – odvrati Džodi ledeno. Zatim se osvrte. – Trente! – uzviknu i izađe na ulicu.

– Dođi, Holideje! – viknu Trent.

Džordžijanac mu priđe.

Trent Rivs sleže ramenima.

– Sada je za tebe suviše kasno! Tamo, ranije, u mom salunu, još si imao vremena da promeniš stranu.

– Fućka mi se za to!

– Holidej! – začu se Dejnin krik.

Džordžijanac se osvrte. Dva čoveka vodila su Dejnu Fišer preko ulice i uveli je unutra, držeći je čvrsto.

U tom trenutku Dok posrnu i pade na pod bez svesti. Rivs ga je odostrag udario kundakom „vinčesterke”.

* * *

Ficpatrik začu korake, kao da se stepeništem penje jedna žena. U njegovom pogledu pojavi se osmejak. Sve je išlo kako treba!

Žena zastade na vratima. Suze su joj blistale u očima.

– Onesvestili su Holideja i odvukli ga sa sobom! – rekla je drhtavim glasom.

– Ne brinite. Videćete ga uskoro – uteši je detektiv, odmače se u stranu i propusti je. – Uđite i sačekajte dok banda ne isprazni ulicu. Onda možete ići kući.

Dejna uđe u sobu. Detektiv izađe do stepeništa i obuhvati pogledom salu. Nigde se više niko nije niti video niti čuo. Sa ulice dopre topot kopita koji se polagano udaljavao.

Ficpatrik sačeka još nekoliko minuta, a onda se vrati u sobu i obrati Dejni.

– Sada možete i treba svakako da odete kući – reče.

Ona ustade i udalji se bez ijedne reči.

Kada se detektiv vratio u direktorsku kancelariju Čejni i Valas podigoše glavu. Napregnuto su ga posmatrali.

– Vaši ljudi su vas napustili – obrati im se on podrugljivo. – Oni su vas spokojno ostavili dželat. Ali ne uzbuđujte se! Oni će sigurno još pre vas stići u pakao! U svakom slučaju većina. Izgleda da je Dolar – Džodi preuzela komandu... Kako ste mogli tako nezažljivoj ženi da prepustite svoje ljude!... Uostalom, šta se to sad sve vas uopšte tiče... Vi ste već krenuli na svoj poslednji put.

Čejni i Valas su se preznojavali. Ficpatrik sede za Valasov pisaci sto, uze jednu od Valasovih cigara i zapali je. On otkopča gornju dugmad svoje jakne i zavalu se sa olakšanjem u naslonjači. Za njega je stvar bila gotova. Provešće dan u čekanju, a onda će ići sa ova dva pacova na železničku stanicu, ući s njima u voz i odvesti se do mosta na Sabinu. Konjanici će potom raščistiti teren oko jaruge i onda će voz krenuti dalje.

Dok je pušio drugu cigaru, počelo je da sviće. Počeo je da ga savlađuje umor. Ali čim je začuo nečije korake na stepeništu, odmah se potpuno razbudio. Ustade, zakopča dugmad na jakni i priđe vratima.

Bila je to jedna žena!

– Helo, madam! – osmehne se debeljkoprijateljski. – Šta tražite ovde?

– Ja ovde radim! Ovde sam zaposlena! – odvrati žena. – Ja sam mis Hopkins, sekretarica mister O' Brajan Valasa.

– Drago mi je, madam – nasmeja se Ficpatrik. – Drago mi je! Sada ste vi

moja sekretarica! Ja sam juče uveče preuzeo rukovođenje ovom postajom. Zovem se Ficpatrik i železnički sam detektiv. Ali to će vam mister O' Brajan Valas lično objasniti. Dođite!

On se okrete i uđe prvi u direktorsku sobu.

Mis Hopkins izvuče svoj „deringer” iz bluze, načini jedan dug i brz korak, pritisne oružje detektivu u leđa i opali.

Ficpatrik raširi oči, pođe ka prozoru, podiže ruke i pruži se koliko je dug. Bio je u trenutku mrtav.

O' Brajan Valas se na silu osmehne. Ruben Čejni se namršti.

Mis Hopkins je buljila u železničkog detektiva koji je nepomično ležao i nije mogla da shvati da je ona ubila čoveka. Ona nije znala da je on mrtav, ali je osećala to.

– Hopkins! – prostenja O' Brajan Valas.

Ona polako okrete pogled i opazi onu dvojicu kako leže kraj zida. Onda ispusti „deringer” i kriknu – Direktore Valas!

Zatim pade na kolena.

– Misis Hopkins, mi smo vezani! Tip ima ključeve u svom džepu! Brzo! Nađite ih! Ne možemo više da čekamo! – viknu Valas.

Sekretarica posluša. Ali kako je prišla detektivu, tako se trgla unazad. Od mrtvaca ju je hvatao paničan strah. Ona se bespomoćno zagleda u O' Brajan Valasa.

– Šta je? – prošišta O' Brajan Valas.

– On je mrtav – izusti žena besmisleno. – On... više nije živ.

– Nebesa! – vrisnu Čejni. – Maknite se, devojko! Dajte ključeve!

Ona oprezno okrete mrtvaca i kada je bila sigurna da mu više ne vidi izraz lica, poseže u džepove njegove jakne. Našla je ključeve u levom unutrašnjem džepu. Zatim se okrete ka svojim pretpostavljenima i oslobodi ih. Oni se uspraviše i sedeći na podu masiraše svoje zglavkove koji su se plavili od modrica.

Ruben Čejni pogleda besno u mrtvog železničkog detektiva.

– To kopile! Mislio sam da će nas izudarati na mrtvo. Voleo bih da mu iz čistog mira poklonim jednu kuglu u čelo. Zaskočio nas je kao đavo iz kutije. Ko bi se tome nadao od jedinog malog debeljka?

– Moja desna ruka! – kukao je O' Brajan Valas.

– Je li slomljena? – upita mis Hopkins zabrinuto.

– Nadam se da nije – prostenja O' Brajan Valas. – Ali nemam nikakav osećaj u njoj! Kao da je mrtva!

– Nastavi da kukaš docnije! – preseče ga Ruben Čejni uzrujano. – Moramo na Sabin krik. Hoćemo li da povedemo sa sobom i braću Samers? Ona prokleta ženetina i Rivs sigurno su nahuškali ljude protiv nas.

– Braću Samers? – upita O' Brajan Valas. – Te preispoljne razbojnice?

Ruben Čejni ustade s mukom. Boleli su ga svi zglobovi. Ali morao je da se razmrda. On se osloni na jednu stolicu i počeo da radi sklebove.

– Hajde, diži se! – reče ljutito. – Dok budeš jahao ka Sabinu proći će te

ruka! Nađi nekog čoveka da nam osedla konje! Sada će nam svaki čovek, pa i Samersi, dobro doći. Hajde! Moramo da stignemo da se objasnimo s momcima pre nego što voz stigne.

– Džodi i Rivs jesu s ljudima, ali nisu odjahali ka Sabinu! – reče mis Hopkins.

Čejni i Valas se zablenuše u ženu s nevericom u pogledu.

– Otkud znaš? – upita Čejni.

– Dabome! Otkuda si, do đavola, to sada iščeprkala? – umeša se i O' Brajan Valas.

– Prisluškivala sam Rivsa i Džodi. Tamo, u salunu! Bila sam celo večer tamo i čekala na Holideja. Ali Holidej nije došao. Trent Rivs je predložio Džodi da pojašu bliže u susret vozu. Odabrali su most u Toledo kanjonu.

Ruben Čejni hukne.

– I kako si dospela ovamo? – hteo je O' Brajan Valas da zna.

– Poslao me je mister Bert. Od njega sam dobila i oružje.

– Bert, ta verna duša! – reče Čejni.

– To mu neću zaboraviti!

– Most u Toledo kanjonu! – progundā O' Brajan Valas. – Prokletstvo! Tamo više ne možemo stići!

– Braća Samers znaju sigurno kraći puti – umeša se Čejni, ispravi se i krenu ka vratima.

I O' Brajan Valas ustade uz sekretarčinu pomoć. On je pomilova.

– Hvala ti, čekaj me ovde! Vratću se.

Njoj se po licu razli osmeh.

– Razume se, mister O' Brajan Valas! Čekaću na vas.

Oči su joj zasjale, a u blede obraze prodrlo je rumenilo. Gledala ga je zaljubljeno.

O' Brajan Valas jurnu pored nje za Čejnijem. Još nije stigao ni do stepeništa, a već je zaboravio na svoju sekretaricu.

Četvrt sata kasnije jahao je sa grbavim Englezom i braćom Samers iz grada u pravcu istoka. Ta braća su bili prevejani banditi. Niko živ ih nikada nije video da išta rade. Živeli su od krađe stoke sa okolnih rančeva. Ali bili su dobri lovci i prvoklasni strelci.

U toku svojih pljačkaških i lovačkih poduhvata upoznali su odlično okolinu Triniti sitija i obe strane istoimene reke.

* * *

Kada se Dok Holidej osvestio, bio je već dan. Banditi su ga privezali za jednog konja. Presamićen u sedlu, jahao je obgrlivši rukama vrat životinje. Kada su banditi promenili pravac jahanja, postalo mu je jasno da njihov cilj više nije Sabin krik.

Momci nisu obraćali pažnju na njega. Jedan od poslednjih jahača vukao je Džordžijančevog konja na povodcu.

Doku je zujalo u glavi. Pomakao se i zastenjao. Čovek pred njim osvrte se, pogleda ga i pozva Trenta Rivsa, koji se odmah odazva, vrati i pride Doku.

– Kako se osećaš? – upita ga.

– Bedno – progundā Džordžijanac.

– Jesi li me to ti ođalamio?

– Tako je moralo biti!

– Zar ne bi mogao malo da mi oslobodiš ruke? Noge su mi ionako vezane oko konjskog trbuha.

Trent Rivs mu priđe bliže, izvuče nož i preseče mu veze na zglavkovima. Oko njih su jahali drugi momci i posmatrali scenu. Holidej zaista nije mogao ništa da preduzme.

Džordžijanac se protegli, dok je Trent Rivs vraćao nož u saru čizme.

– Ti si priličan idiot, Holideje – primeti Rivs mrzovoljno. – Džodi više ne može da te smisli i ja ne mogu ništa za tebe da učinim.

– Ne uzrujavaj se zbog toga – odvrati Džordžijanac, natuče šešir na lice i počeo da masira zglobove. – Kuda jašete? Zar nećete na Sabin krik?

Trent se nasmeja.

– Ne više, pošto se digla tolika prašina. U Triniti sitiju će onaj prokleti detektiv ući u voz. O' Brajan Valas i Ruben Čejni su mu sigurno odali mesto napada. Zbog toga smo morali malo da promenimo plan. Jahaćemo ka Toledo kanjonu, kroz koji železnička pruga vodi preko jednog dovoljno dugog mosta, skoro prilepljenog uz stenoviti zid. Mi ćemo razrušiti jedno parče otprilike sto metara, kada voz bude na mostu i kompozicija nam pasti pred noge. Ne mogu da ti ništa obećam, ali sve vreme pokušavam da nagovorim Džodi da te u slučaju srećnog ishoda prepada pusti da odjašeš.

Džordžijanac se iskezi.

– Rekao sam ti da se ne opterećuješ brigom o meni!

– Čovek treba da učini za stare prijatelje ono što može – primeti Trent i odjaha ponovo napred.

– Pasji sin! – zareža Dok.

Banda je brojala više od dvadeset ljudi. Prošlo je već dosta sati od kako su bili u sedlu. Konj nije ostavljao najbolji utisak na Doka. Očigledno bi mu dobro došlo malo vode i kratak predah. Kao da su i drugi to osećali, kolona se zaustavi. Jedan od bandita odveza Doku noge, povuče ga sa konja i povede ga pod jedno drvo, kraj čijeg stabla je morao da sedne. Čovek je stajao dva koraka od njega i čuvao ga sa „vinčesterkom” u ruci.

Dok se nasloni na stablo, zažmuri tako da su mu se oči pretvorile u uske proreze i počeo da posmatra situaciju oko sebe. Ljudi su sjahali i napojili konje. Odjednom je Džordžijanac ugledao i Džodi. Sedela je sa Trentom Rivsom u senci jedne stene. Pušili su i nešto intenzivno razgovarali.

U daljini opazio je ulaz u Toledo kanjon. Po njegovoj proceni rastojanje nije bilo veliko. Otprilike još četiri milje.

Još nije bilo podne. Dok je pretpostavljao da će voz neposredno pred sumrak stići u kanjon.

Nije mogao da osmotri okolinu logorišta. Bilo je to brežuljkasto zemljište, povremeno dosta stenovito i gusto obraslo žbunjem.

Posle jednog sata, dat je znak za polazak. Osedlali su konje. Čovek koji je čuvao Džordžijanaca takođe osedla svoju i Dokovu životinju. Svi su izgledali uzbuđeno i u glavi im se sigurno

već motao novac od koga ih je delilo tek nekoliko časova.

Dok je čekao da čovek privede životinje. Onda ustade i dalje je sve išlo neverovatno brzo. U trenutku kad je njegov stražar prišao blizu drveta, Holidej mu munjevito istrže „vinčesterku” iz ruke i gurnu ga na drugog čoveka, koji se kraj njih spremao da takođe uzjaše.

Napad je potpuno iznenadio bandite. Bili su bez oružja u rukama.

Dok je dotle već bio u sedlu i galopirao napred.

Ljudi se povratiše od iznenađenja, trgoše koltove i otvoriše vatru.

Prvi pucanj alarmirao je celu bandu.

– Holidej je pobegao! – viknu neko.

Sledeće sekunde zapraštaše revolveri i puške i meci zazujaše oko Džordžijanacovih ušiju.

U ludačkom galopu grabio je Džordžijanac ka jednoj steni iza koje bi im postao nevidljiv. Rastojanje je iznosilo oko šest konjskih dužina. Iza njega odjeknu još jedan pucanj i onda je Dok već bio izvan dometa njihovog oružja.

On se osvrte. Pucnji prestadoše. Zachuše se uzvici. Više se nije video logor. Zaklonjen iza stena, grabio je i dalje napred.

Vremena zaista nije bilo za gubljenje. Za nekoliko sekundi pojavio se za njim prvi gonilac.

Holidej se osvrte. Riva je za njim poslao šestoricu. Više njih ga ovim putem nije moglo ni goniti. Uostalom, Džordžijanac je dobro znao da je sada banditima svaki sekund dragocen, jer

se vreme dolaska voza brzo približavalo.

Prolomilo se nekoliko pucnjeva. Ali oni ga nisu dostigli. Ili su meci podbacili ili su mu prohujali iznad glave. Gonioci pojačaše tempo ne bi li mu se približili.

Dok je koristio svaku stenu i uzvišicu kao zaklon. Holidej nije jahao u pravoj liniji, već je skretao konja prvo desno pa onda naglo levo i tako u cik-cak.

Tek sad je video koliko je to dobra životinja. Bio je to mali, pegavi, smeđi konj, ali kao da nije osećao na sebi težinu čoveka kao što je bio Dok Holidej.

Potera se nastavljala. Ali nije potrajalo dugo i konji bandita usporiše. Očigledno su ih njihovi jahači suviše gonili.

Džordžijanac je pustio svog konja još malo da galopira, a onda je i on usporio.

Odjednom se prolomi pucanj. Banditi su se popeli na jednu uzvišicu i odande gađali progonjenog. Gađali su u njega i u konja, Holidej odmah potera životinju u zaklon, sjaha i zauze položaj.

Banditi su i dalje pucali, ali nisu kretali napred, očigledno čekajući da im se Džordžijanac ponovo pojavi na nišanu.

Holidej polako i smireno nanišani „vinčesterkom”. Zatim povuče oroz. Jedan od gonilaca, pogođen, sruši se iz sedla.

On opali još jednom, i tada se uzvišica iznenada isprazni. Samo se u vazduhu kovitlala prašina.

Banditi su kidnuli. Pokupili su svog ranjenog druga i povukli se.

Dok se nasmeja, pope se u sedlo i pojaha dalje. Na sever! U pravcu železničke pruge.

Bilo je već podne kada je iza jedne okuke reke Sabine ugledao šine železničke linije Union Pacifika. Pojaha ka pruzi i kad se pope uz kolosek, pogleda pažljivo u oba pravca.

Ako bi jahao u pravcu voza, dakle i Toledo kanjona, pitanje je da li bi imao vremena da stigne.

A od Triniti sitija, na zapadu, bio je udaljen dvadesetak milja.

On siđe s koloseka i pope se na jedno brdašce sa koga je imao bolji vidik.

Dim se dizao iz odžaka na jednoj baraci za železničke radnike. Kućica je stajala tačno kraj koloseka. Kraj nje su radili ljudi, popravljajući kolosek.

Dok siđe s brega i pojaha u njihovom pravcu.

Pružni radnici ga opaziše i prestadoše s radom. Dok se zadovoljno osmehnu kad ugleda da telegrafska žica vodi do stuba do barake.

– Helo, mućacos! – viknu on stigavši do radnika i sjaha. – Može li ovde da se besplatno pošalje jedan telegram?

– Da, ali ne vašoj tetki Džejn, mister – začu se odgovor. – Zbog toga ćete morati otići do obližnjeg grada.

Čovek, koji je to rekao, priđe mu bliže. Bio je to jedan snažan dvadesetogodišnjak. Više mu nije bilo. Očigledno je bio predvodnik ove grupe radnika.

– Moja tetka Džejn sedi u Bimontu, u glavnoj upravi kompanije – objasni Dok. – Tamo je jedan voz sa transpor-

tom novca koji banditi nameravaju da opljačkaju u Toledo Kanjonu. Ja mislim da bi to moja tetka Džejn trebalo što pre da sazna. Ili vi mislite drukčije?

Krupni rpalija ga je sumnjičavo gledao.

– Tako znači! – promrmlja. – A od koga treba vašoj dragoj tetki Džejn da uputim pozdrav?

– Od železničkog detektiva Ficpatrika!

Mladić se trže. Polako se po njegovom licu razli prijateljski osmejak.

– Šta? Vi ste Ficpatrik? – On pljesnu rukama. – Hej, momci! Dođite malo ovamo! Pogledajte ko je kod nas!

– Pomenuti Ficpatrik je nizak rastom i debeo – primeti Džordžijanac, začuđen što ljudima na železnici nije bila opšte poznata figura ovog slavnog detektiva.

– Vi niste Ficpatrik? – zbunio se predvodnik sasvim.

– On me je samo poslao – objasni Dok. – On sedi u Triniti sitiju, ali je odande nemoguće poslati bilo kakav telegram jer su banditi zaposeli aparat na železničkoj stanici.

Ljudi su se već okupili oko njih dvojice i napregnuto slušali. Tri minuta kasnije Holidej je stajao u baraci, kraj aparata koji je opsluživao jedan sedi železničar.

– Banda je snabdevena eksplozivom i namerava da u Toledo kanjonu pod vozom digne most u vazduh – izdiktira Holidej telegrafisti. – Ficpatrik čeka u Triniti sitiju!

Sedokosi je otkucao poruku i kimnuo glavom zapadnjaku. On je imao direk-

tnu vezu sa glavnom upravom. Posle četvrt časa stigao je odgovor: „Hitno ćemo ih obavestiti.”

* * *

Trent Rivs je posmatrao Čestera, koji je služio u vojsci kao stručnjak za eksploziv, kako ispituje prvi stub mosta.

– Moramo bar četiri stuba da dignemo u vazduh – govorio je vlasnik saluna, brišući znoj. – da bi voz pao celom dužinom. Koliko će ti biti potrebno eksploziva?

– Toliko da se stubovi rasprsnu – osmehnu se Čester. – Više ne treba. – Zabacio je šešir na potiljak i zagledao se u šine koje su svetlucale dobrih šezdeset metara iznad njih. – Kada zamislim da će za jedan sat ovamo da se strmoglavi ravno dva miliona dolara, prosto se obeznanim.

Rivs ga lupi po ramenu.

– Prvo ti nama spusti voz, a onda možeš i da se obeznaniš.

– Nema da fali! – odvrati Čester. – Ja sam već izračunao sve. Na svaki potporanj treba jedan paket eksploziva. A svaki stub ima osam potpornja. Čist posao!

– Onda da počnemo! – reče Rivs.

On praćen Česterom, priđe Džodi i ljudima oko nje, koji su čekali na konjima i napregnuto posmatrali.

– Hajde! Krećite! – viknu Trent.

– Hvatajte eksploziv sa tovarnih konja! Čester će svakome objasniti šta treba da radi.

Dinamitaš preuze komandu. Trent Rivs krenu preko šljunka ka Džodi

koja ga je čekala u senci jedne gromade.

– Je li sve u redu? – raspitivala se ona. – I na vreme?

Trent Rivs obrisa maramom znoj sa lica.

– Kroz jedan sat, Džodi, svi ćemo biti vrlo bogati.

Njeno lice ostade bezizražajno. Nije izgledalo da pliva u oduševljenju.

– Ne brini se – reče Trent. – Ljudi rade kako treba.

– Ne mislim ja na to – odvrati Džodi. – Koliki udeo je Čejni obećao ljudima? Uvek sam zamišljala da im treba dati po dve do tri hiljade dolara. Sada će hteti da dele na ravne delove. Bert je to i napomenuo.

Rivs sleže ramenima.

– Nas je dvoje, a njih je dvadeset. Kako da izađemo s njima na kraj?

Ona ga ošine jednim uništavajućim pogledom.

– Vidi se da ti nisi Ruben Čejni. On bi s njima već izišao na kraj.

Rivs ponovo sleže ramenima.

– Ja nisam revolveraš, koji je u stanju da se uhvati u koštac s bandom od dvadeset poludivljih momaka.

– Da, napravila sam grešku – prosikta Džodi.

– Trebalo je da osvojiš Holideja! – nasmeja se vlasnik saluna ironično. – S tim divljim psom na svojoj strani pokupila bi ceo plen! Trebalo je tako da računaš.

Ona ga besno pogleda.

Rivs odmahnu rukom i priđe ljudima, koji su skidali pakete sa eksplozivom,

nosili ga pod stubove i stavljali u podupirače.

Čester je znao svoj posao. Ljudi su radili kao opsednuti. Svako je želeo da na vreme uradi svoj posao. Najzad Čester, sa još trojicom momaka, postavi fitilj. Svi ostali ljudi, vratiše se ka konjima. Kroz četvrt časa sve je bilo spremno. Prašnjavi i oznojani i poslednji se vratiše u zaklon od stena. Čester skide šešir, mahnu njime i time dade znak da je sve spremno. Onda pokaza Džodi i ostalima na četiri jahača koji su sa zapada dojahali u kanjon. Svi pogledaše u naznačenom pravcu i kada ugledaše jahače, sjahaše i izvadiše puške iz futrola na sedlima.

– Nećemo se od ovih dati ometati – reče Rivs. – Rasporedite se! – doviknu on ljudima, koji su trgli puške.

Ona četvorica jahali su u galopu. U istom trenutku kad ih je Džodi prepoznala, začuo se i pisak voza.

– To je Čejni... a i voz dolazi – procedi ona i pogleda Trenta u oči.

– Čejni? – zastenja vlasnik saluna. On zakloni šakama oči od odbleska sunca i zagleda se put zapada. Tada i njemu, posta jasno da su to Čejni i O' Brajan Valas sa braćom Samers. To ga saznanje pogodi kao pesnica u lice. Kolena mu se odsekoše. Širom otvorenih očiju gledao je u Džodi čiju je svu pažnju zaokupio voz.

Ponovo se začu pištanje lokomotive. Voz se još nije mogao videti. Čak ni oblačići pare koju je ispuštao.

Čester se okrete i podiže pušku.

– Napred narode! U zaklon! Svaki na svoje mesto, da nas ne vide iz voza!

Ljudi ga poslušашe. Desilo se isto ono što i u Triniti sitiju. Za jedan trenutak ostao je Rivs sam.

– Džodi! – prostenja on, potražio je pogledom, a onda krenu u pravcu jahača koji su dolazili. Džodi je u gradu preuzela komandu, ne on! To je hteo da objasni Čejniju i O' Brajan Valasu. Ali četiri jahača nisu dolazili da njega slušaju.

Ruben Čejni poteže kolt i opali. U ludačkom galopu projuriše oni pored pogođenog čoveka.

Trent Rivs pade na kolena, pa na leđa i otkotrlja se malo nizbrdicom. U trenutku je izgubio svest, ali je odmah ponovo došao k sebi. Tada je ugledao voz.

Bio je to neviđen voz. Vukle su ga dve lokomotive. Iza njih je bilo više od deset vagona. Među njima su bili i stočni vagoni u kojima su prevozili konje. A na krovovima tih vagona zjapile su topovske cevi!

– Prokletstvo – dopre O' Brajan Valasov glas do Trentovih ušiju. – Zašto voz ne ide dalje, Ruben? Mi moramo napasti.

Trent Rivs se namršti. Voz se zaustavio tačno tamo gde je počinjala drvena konstrukcija. Nije krenuo ni metar dalje. Postalo mu je jasno da bi se pri prvoj eksploziji voz povukao.

– Bert, Rigen i ostali, ovamo! – naredi Čejni snažnim i oštrim glasom. – Hajdete! Napadamo! Voz mora da se pomakne još malo, inače je sve otišlo do đavola!

Rivs vide kako je on skočio, a za njim ostali banditi. Onda je počelo da prašti

sa krovova vagona. Na pragove iskočiše konjanici. Dok su se oni raspoređivali, štitila ih je uraganska vatra sa krovova.

Rivs ugleda kako je pao Čester, a za njim i Bert. Još dvojica su se srušili.

Banditi skočiše na konje i pojuriše. Paljba ih je kosila. Pogođena, i Džodi, koja je jahala za O' Brajan Valasom i Čejnijem, sruši se na tlo.

Odjednom se san o bogatstvu rasprišio. Za nekoliko minuta bilo je gotovo. Dva vojnika podigoše Berta i odvukoše ga u voz. Vojnici su demontirali eksplozivna punjenja. Skupili su mrtve i položili ih na kolosek. Trent je video i Džodi kako leži među njima. Rubena Čejnija, O' Brajan Valasa i jednog od braće Samers nije video ni među mrtvima, ni među zarobljenima.

Mrtve su natovarili u poslednji vagon. Trent Rivs je odjednom osetio kako mu se muti u očima, a onda je i on izgubio svest.

* * *

Bio je već dan kada je Dok Holidej stigao u grad. Zaustavio se pred zgradom železničke uprave, sjahao, vezao konja za prečku i ušao u donju salu. Neki službenici su ga videli, ali ga niko nije zaustavio. Ljudi su mu se sklanjali s puta.

Mis Hopkins je sedela u svojoj sobi. Vrata od O' Brajan Valasove kancelarije stajala su otvorena. Mis Hopkins ustade i zagleda se u Džordžijanaca kao da je ugledala duha.

– Gde je Ficpatrik? – upita Dok. – Da li je odveo Čejnija i O' Brajan Valasa?

Sekretarica kimne glavom.

– Ništa. Postaviće novog šefa – reče Dok i okrete se.

Mis Hopkins ponovo kimne glavom. Onda poseže za svojim „deringerom”.

Ali Dok Holidej to primeti. On zgrabi jednu stolicu, okrete se i baci je preko stola.

– Šta to treba da znači? Zar si iznenađena skrenula s uma? – upita on ljutito. – Ili možda želiš da umreš pokraj O' Brajan Valasa na vešalima?

On je uhvati za ramena i prodrma je.

– Taj O' Brajan Valas je običan bandit. Zar to nisi znala? Šta ti to zamišljaš? Da će on da opljačka voz i da će posle sve ovde da teče po starom? Da će Ficpatrik da ga postavi na njegovo staro mesto, kad se on vrati?

– Ficpatrik je mrtav – začu se glas sa vrata.

Grbavac! Holidej mu je bio okrenut leđima. Ali poznao mu je glas.

Čejni nije bio sam. Kraj njega su stajali O' Brajan Valas i još jedan čovek kojeg Dok nije poznao.

Sva trojica su uperili revolvere u njegovom pravcu.

O' Brajan Valas uđe u sobu i ispruži ruku.

– Ključeve od trezora! – naredi sekretarici.

Ruben Čejni stade pred Džordžijanaca i zagleda mu se podrugljivo u lice.

– Dakle ovo kopile sigurno očekuje odlikovanje. Njemu možemo sve ovo da zahvalimo! Ali sad ćemo ga dokrajčiti!

O' Brajan Valas zakorači udesno i stade kraj Čejnija. U sledećem deliću

sekunde počelo je. Pucala su sva trojica.

Dok se bacio iza stola mis Hopkins i zavitlao prema njima korpu za otpatke.

Mis Hopkins uz krik odskoči unazad. Ona se osloni o zid i prekri lice rukama.

Ona trojica su bili brzi strelci. Olovo je zujalo kao razbesnele ose. Meci su parali ploču stola. U sledećem momentu Dok natčovečanskom snagom podiže sto i zaklonjen njim jurnu prema napadačima. Onda ga baci. U istom trenu začu se i njegov kolt.

O' Brajan Valas izlete iz sobe. Čejni htede da klisne za njim, ali ga je u tom trenutku pogodilo zrno iz Dokovog oružja. U istom trenu kako pogodi Samersa, pripljeska ga uz ragastrov od vrata.

Čejni se složi po patosu. O' Brajan Valas je šmugnuo napolje. Samers odgurnu sto u stranu, ali ispusti i kolt. Holidej mu priskoči i zvizne ga drškom kolta po lobanji. Zatim istrči na stepenište. O' Brajan Valas je stajao na stepenicama i iz njegovog kolta je bljuvala vatra.

Džordžijanac odskoči u stranu i odgovori vatrom.

– Za Džeremija! – grmnu on.

Pucao je četiri puta. Valasov metak okrznu u međuvremenu samo njegov šešir. Meci prikovaše O' Brajan Valasa uza zid. Jedan trenutak je još tako stajao. Onda mu otkazaše noge. Glavački se skotrljao niz stepenice i ostao da leži u sali u krugu konjanika i že-

lezničkih detektiva, koji su se okupili čuvši pucnjavu.

– Sklonite oružje tamo gore! – viknu neko oštro.

Džordžijanac se pojavi, stavi kolt u futrolu, koraknu napred i diže ruke.

– Hej, jeste li vi Ficpatrikov pomoćnik? – viknu oficir, trčeći uz stepenice.

– Ja sam bio Džeremijev pomoćnik – odvrati Holidej polako.

– A Ficpatrik? Gde je on?

– On je, na žalost, mrtav!

– Da, mrtav! – potvrdi mis Hopkins.

– Ja sam ga upucala.

Holidej i oficir se iznenađeno pogledaše.

– Želela sam da spasem mister Valasa – objasni sekretarica.

Oficir pozva ljude. Dvojica odmah odvedoše mis Hopkins. Čejni još nije bio mrtav, ali je bio teško ranjen. Samers je došao k sebi, a onda i njega odvedoše.

Dok je stajao još neko vreme na tom mestu. Zatim izađe na ulicu i zapali cigaretu. Onda pogleda na šerifovu kancelariju. Tamo je poslovalo nekoliko ljudi, očevidno raščišćavajući ruševine.

Dok se najzad pokrene. Lagano, nogu pred nogu, uputi se on ka „Triniti” hotelu i uđe u hol.

Dodžer je stajao za recepcijom, zelen i modar u licu i sa levom rukom u zavoju. On pozdravi Holideja i pokaza pogledom prema gore.

Dejna se nalazila u svojim prostorijama. Kao da ju je udario grom kad je Holidej ušao.

– Dragi – promuca.
– Šta ti je? – osmehne se on – Zar ovamo ulazi i neki drugi muškarac sem mene bez kucanja?

* * *

Tri dana kasnije dokotrljao se u hotel debeli gradonačelnik. Holidej je baš na recepciji razgovarao sa Dodžerom.

– Kancelarija će ponovo biti podignuta – reče gradonačelnik trijumfalno.

Holidej se osmehne.

– Videćemo!

– Da li biste ipak želeli da budete Džeremijev naslednik, mister Holidej?

Džordžijanac zavrte odrečno glavom.

– Radije ne bih. Ja sam ovamo došao zbog Džeremija. Želeo sam da mu pomognem. To meni ne leži, taj posao sa zvezdom na kaputu.

– Potražite sebi nekog drugog čoveka – dobaci Dejna sa stepeništa. – Mister Dok Holidej je moj poslovođa.

Dok klimne glavom.

– U svakom slučaju, još neko vreme...

– Džodi je takode mrtva – saopšti gradonačelnik. – Jeste li znali?

– Sad upravo čujem.

– I Trent Rivs!

Dok ponovo klimne glavom.

Gradonačelnik podiže šešir.

– Onda... sve sam vam rekao.

– Hvala lepo.

Gradonačelnik se okrete i polako izađe iz hotela.

Dejna priđe Doku i zagrli ga.

– Dođi, dragi – reče mu šapatom, hajdemo unutra!

Dodžer se spokojno zadubi u knjigu gostiju.

KRAJ

NA SVIM KIOSCIMA!

NAJLEPŠE

5 DEČJIH ENIGMATIKA
+ POKLON PAZLE

BAJKE

MARKETPRINI · DIDAKTA

SLOŽI, OBOJI,
PROČITAJ!

2 KOLO

SADRŽI

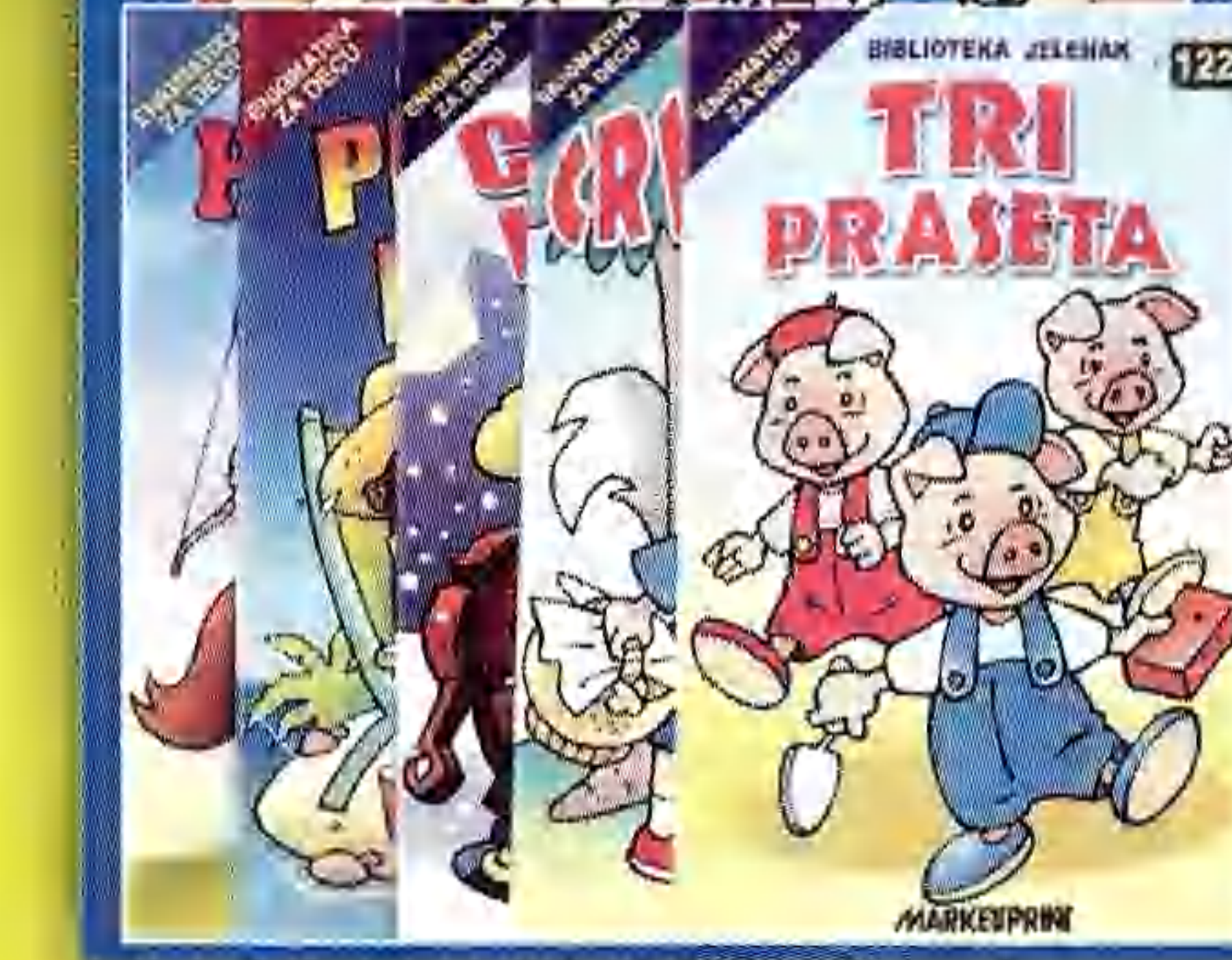
4

RAZLIČITE
PAZLE

SA PO

5

RAZLIČITIH
DEČJIH
ENIGMATIKA

ISSN 0353-0000

00441

9 770353 000002